

49. číslo

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

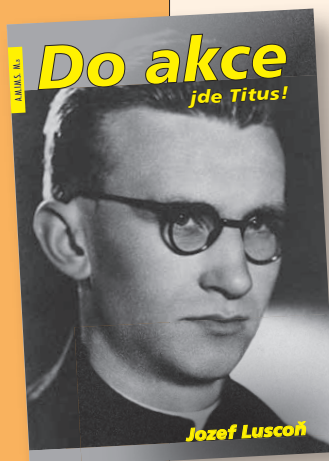
**Základem je rodina,
tam vše dobré začíná.**

z „Hesel k zapamatování“ na www.fatym.com

Obsah:

čtyřicáté deváté číslo

- 3 Kdes to slyšel?!
- 4 Zvláštní úkol pro dnešek, náročný, ale krásný
- 8 Boží obraz a ty? / Ostrovní romance aneb Svatba za letadlo
- 12 Smrt nás musí nalézt živé
- 15 Slzy za úsměvem
- 17 Manželství jsem nechápala
- 18 Když manžel odešel...
- 19 Manželka a láhve vína
- 20 Jak se žije rodině s osmi dětmi?
- 24 Povolání k manželství
- 26 Povolání k životu zasvěcenému Bohu
- 28 Kněz převlečený za komunistu
- 33 Největší štěstí? Přijít do nebe!
- 34 Dárek od Ježíška aneb Ještě pochybujete o síle dětské modlitby?
- 35 Viděla jsem Krista poníženého
- 35 Křížová cesta Jeho i má
- 38 Co uděláš, když tě poníží?
- 40 10x „NE“ k Istanbulské úmluvě
- 44 Při neujasněnosti vztahů se všem žije obtížně
- 49 Prosba o víru, naději a lásku
- 50 Neber si to osobně? Ber to osobně!
- 51 Mrkev, vejce a káva
- 52 Krize není katastrofa, ale čas, kdy se rozhoduje o tom, co bude dál
- 55 Nemít krizi není vždycky plus
- 57 Krize a zrání
- 58 Kolektivní krize
- 60 Společenství čistých srdcí: Žít podle křesťanských ideálů je i dnes moderní

Milovaní čtenáři!

Jako přílohu tohoto 49. čísla časopisu *Milujte se!* posíláme vám, kteří časopis pravidelně odebíráte, v češtině zcela nově vydanou knihu Jozefa Lusconě *Do akce jde Titus!* (posíláme ji po jednom výtisku na každou zasilací adresu; v případě zájmu si můžete pro sebe i pro další šíření objednat libovolný počet kusů pomocí kuponu na str. 21 nebo na adrese redakce@milujte.se či na webu www.amims.net, kde je také zdarma ke stažení kompletní e-kniha ve formátu PDF; doporučený příspěvek na tisk při objednání papírové verze je 25 Kč

+ obvyčejné poštovné České pošty). Tato kniha o „našem“ novém blahoslaveném, jemuž jsme věnovali pozornost v *Milujte se!* č. 31 str. 6–14, jistě pomůže i dalším objevit tohoto sympatického odvážného salesiána, který nám může být velmi blízký, a to nejen tím, že zemřel poměrně nedávno 8. 1. 1969.

Záměrně píšu „našeho“, i když je to Slovák a zatím je víc známý a uctíván jen na Slovensku. On by se jistě hlásil i k nám, protože žil v Československu a podstatnou část života prožil v naší části tehdejší republiky, včetně pobytu ve zdejších vězeních... Paradoxní je, že mu na cestě ke svatosti a k mučednictví napomohli komunisté. Asi by se tomuto tvrzení sami divili. Nepříznivými podmínkami a pronásledováním vytvořili prostor pro mimořádné hrdinství. A Titus nebyl jediným, kdo obstál. Část jeho ostatků jsme dostali pro kostel sv. Jiří ve Štítarech (na Znojemsku). Někteří už u nich zažili mimořádná vyslyšení na jeho přímlovu. Patřím mezi ně.

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2101330155/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
49/2019, XIII. ročník, vydáno 7. května 2019

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Vydavatel: Milujte se! z.s., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se
číslo účtu pro zaslání darů: 2101330155/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jediné díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.
Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Designed by Freepik

Kdes to slyšel?!

A tuhle znáte?

Malý Pepíček řekne několik zvlášť peprných nadávek.

Tatínek mu už chce jednu vlepit. Ale pak se zarazí: „Prosím tě, kdes to slyšel – taková slova?!“

„Od Ježíška...“, odpoví syn.

„Ještě buď drzý!“ zlobí se tatínek.

„No, opravdu,“ brání se syn. „Když nám o Vánocích Ježíšek přinášel stromček, poslouchal jsem za dveřmi obývacího pokoje. A když v té tmě zakopel a praštil se, tak právě takhle slova říkal!“

* * *

Nikdy nevíš, čím vychováváš... Anebo snad přesněji: je dobré vědět, že vychováváš i svým příkladem. Samozřejmě to, co děláš, je potřebné svým dětem (malým i velkým, ale také třeba i svým přátelům) při vhodné příležitosti vysvětlit. Říct, jaké to má důvody. Říkat si „dávám dobrý příklad a to stačí“ dnes nestačí! Protože příkladů kolem sebe vidí hodně – a velmi různých, záporných víc než kladných... Ale pokud bys jen vysvětloval, co a proč je správně, ale dělal něco jiného, nevíš, že to nebude mít účinek.

P. Pavel Zahradníček ■

„Verba movent, exempla trahunt“ – latinské rčení, které v překladu znamená „Slova motivují (hýbají, podněcují, povzbuzují, dojímají), příklady táhnou“, obojí je tedy důležité!

Zvláštní úkol pro dnešek, náročný, ale krásný

Posláním Církve je oslava Boha a věčná spása lidí. Přesto v různých dobách měla Církev zvláštní dobové úkoly. Jinak řečeno, její život nesl druhotné plody, potřebné pro celou společnost.

Rozložila otrokářský systém, šířila charitu i vzdělání...

Ti, kteří přijímali do života evangelium, podstatným způsobem přispěli například k rozložení otrokářského systému, když dovedli vidět i v otrokovi svého bratra.

Ti, kteří brali vážně Ježíšovu větu: *Co jste udělali pro jednoho z těch nejmenších, pro mě jste udělali*, změnili postavení chu-

dých, postižených, nemocných a sirotků a nakonec vybudovali spousty sociálních ústavů a stojí za novodobými sociálními systémy moderních států.

Církev položila základy evropské kultury a vzdělanosti, když lidi nejen vzdělávala ve školách, ale i učila pracovat. Jen benediktini měli síť 37 000 klášterů postavených na heslu: *Modli se a pracuj*. Církev

Foto: U.S. Air Force photo/Staff Sgt. Nathanael Callon

V různých dobách měla Církev zvláštní dobové úkoly.

budovala univerzity, založila množství nemocnic.

Co má dát světu dnes?

Dnešní dobový úkol je asi jiný. Myslím, že Církev je v naší kultuře dnes jediná, která je schopná zachránit rodinu a také budoucnost naší civilizace. Jestli v 19. století láska k Bohu a odpověď na jeho lásku

Myslím, že Církev je v naší kultuře dnes jediná, která je schopná zachránit rodinu a také budoucnost naší civilizace.

Foto: Flickr, Glassholic (CC BY-NC 2.0)

Služba rodině je dnes pro Církev opravdu historickým úkolem.

naplnila kláštery lidmi zapálenými pro sociální a zdravotní službu potřebným, dnes se musí církev soustředit na rodinu. Jako kdysi Církev budovala kláštery a pak

charitní struktury, tak dnes potřebuje funkční strukturu pastorační rodin. Myslím, že služba rodině je dnes pro Církev opravdu historickým úkolem. ▶

Přitažlivost pozitivního příkladu

Lidé, kteří si dělají obraz společnosti jen podle sdělovacích prostředků, mohou mít dojem, že rodina založená na věrném manželství muže a ženy patří minulosti.

Práce odborníků i organizací pro apoštolát, výchovu i budování konkrétních nástrojů pomoci rodinám, včetně politických, hospodářských a kulturních, je důležitá, ale i dnes platí, že příklady táhnou. Necháme-li se oslovit a inspirovat svatými

manželi ke krásnému životu, který roste z evangelia, snad osloví i náš obyčejný život z víry někoho z našeho okolí, povzbudí či inspiruje ke konkrétním krokům.

I Bůh ví, že lehké to není...

Pán Ježíš věděl, že žít manželství dokonale a jít do nebe společně nebude lehké. Proto manželům nabídl svátost manželství, která není jen záležitostí mimořádně svátečního dne svatby, ale každodenního života. Je vidět, že svatí manželé (viz následující série článků – pozn. redakce) dokázali z této svátosti čerpat po celý společný život. Jejich zkušenosti ukazují, že náboženský život není nějakou nadstavbou přirozeného života. Kristus není jen společným cílem, ale i východiskem.

Lidé, kteří si dělají obraz společnosti jen podle sdělovacích prostředků, mohou mít dojem, že rodina založená na věrném manželství muže a ženy patří minulosti.

Na tomto základě můžete stavět

Základem šťastného života křesťana i jako člověka je jeho vztah ke Kristu. Koho Kristus uchvátil, ten se mu touží líbit. Tomu, kdo touží, stačí ukázat, co se Kristu líbí, či pomoci získat potřebné dovednosti k správnému poznávání a rozlišování či volbě, nebo k sebeovládání. Lidé, kteří berou manželství jako povolání od Boha, zakoušejí, že jejich přátelství s Bohem pozvedá i jejich manželství.

Příklady svatých manželů

Příklady svatých manželů ukazují, že i obyčejní a chybující lidé mohou dorůst svatosti i ve velmi těžkých podmínkách.

Ale i dnes platí, že příklady táhnou. Necháme-li se oslovit a inspirovat svatými manželi ke krásnému životu, který roste z evangelia, snad osloví i náš obyčejný život z víry někoho z našeho okolí.

Foto: Flickr, European Parliament (CC BY-NC-ND 2.0)

Pán Ježíš věděl, že žít manželství dokonale a jít do nebe společně nebude lehké.

Proto manželům nabídl svátost manželství, která není jen záležitostí mimořádně svátečního dne svatby, ale každodenního života.

Foto: Designed by teksomolika / Freepik

Lidé, kteří berou manželství jako povolání od Boha, zakoušejí, že jejich přátelství s Bohem pozvedá i jejich manželství.

kách, když čerpají pomoc z Boží nabídky, když se od Krista učí milovat a odpouštět. Ta dvě slova úplně stačí. Vlastně jen to první, protože podle apoštola Pavla láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nezoufá, všechno vydrží, nikdy nepřestává. Když svět objeví skutečnou lásku, najde i novou naději a znovu ocení krásu rodiny. Děkuji všem, kteří se do tohoto díla obnovy zapojí, a všem ze srdce žehnám.

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký (titulky redakce, zkráceno z předmluvy knihy Jitky Krausové „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2019, 3. upr. vyd. – viz upoutávka na str. 64 a objednávka viz kupon na str. 21) ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Svátosti Nového zákona skutečně obsahují milost, kterou naznačují; a udělují ji těm, kteří se jí neprotiví.^[De fide]

Všechny svátosti Nového zákona udělují příjemci milost posvěcující.^[De fide]

Každá jednotlivá svátost uděluje specifickou svátostnou milost.^[Sent. comm.]

Všechny svátosti Nového zákona byly ustanoveny Ježíšem Kristem.^[De fide]

Manželství je pravá a vlastní svátost ustanovená Ježíšem Kristem.^[De fide]

Každá platná manželská smlouva mezi křesťany je sama sebou svátostí.^[Sent. cert.]

Církev má právo v manželských záležitostech pokřtěných, pokud jde o svátosti, stanovit zákony a právní předpisy.^[Sent. cert.]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

Co říká katechismus

Kolik je svátostí a jak se jmenují?

Církev slaví sedm svátostí: křest, biřmování, Eucharistii, svátost smíření, svátost nemocných, svátost kněžství a svátost manželství.

Mají svátosti nějakou vnitřní logiku, která by je navzájem spojovala?

Všechny svátosti jsou setkáním s Ježíšem Kristem, protože on je svátostí všech svátostí. Rozdělují se na:

iniciační svátosti, které uvádějí do křesťanského života: křest, biřmování a Eucharistie; dále na uzdravující svátosti: svátost smíření (pokání) a svátost nemocných; a nakonec svátosti společenství a poslání: svátost manželství a svátost kněžství.

(...) Ve svátosti manželství nám Ježíš přislíbuj svou lásku v naší lásce a svou věrnost v naší věrnosti.

Srov. „*Youcat – Katechismus katolické církve pro mladé*“, Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry; **Sent. probabilis** – názor považovaný teology za pravděpodobný, ale nikoliv jistý.

Foto: Flickr, Adam Jones, Ph.D. - Global Photo Archive (CC BY-SA 2.0)

Boží obraz a ty?

Každý člověk je stvořen jako obraz Boží (to říká Bible – viz Gn 1,26). Jitka Krausová, autorka krátkých medailonů ze života svatých manželů 20. století (viz následující strany a také její kniha „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“), k tomu dodává:

Obraz Boží, kreslený nejlépe podle *vera ikon* (pravého Božího obrazu = Krista), se má co nejvíce podobat Bohu, a přece být originál. Jako kdyby jednu kytici nebo jednu dívku namalovalo několik mistrů malířů – Rembrandt, Mánes, Monet, Picasso...

Obraz v člověku maluje sám Duch Svatý, člověk je malován a překáží či pomáhá, spolupracuje na svém obrazu, připodobňuje se a odpodobňuje. Když je obraz dokonale, ale originálně podobný Bohu, vzniká svatý. Východní bratři nazývají křesťana *kristupodob-*

nyj, svatého *kristuprepodobnyj* a Matku Boží *prepodobnejšaja*. Bůh je nezměrný, obraz se nikdy nemusí opakovat, žádná reprodukce, žádný klon!

Existují ovšem malířské školy, směry... – a v „duchovním malířství“ taktéž: třeba františkánské malování, salesiánské, fokoláre, škola vdov, manželů, kněží diecézních atd. Pokud je v okamžiku smrti obraz *prepodobnyj*, kompatibilní s Ježíšem Kristem, projde do věčného společenství s Bohem. Pokud tomu tak není, putuje obraz do restaurátorské dílny. Tam se nejen odstraní, co do něj nepatří (ano, seškrábnutí může bolet), ale doplní se i to, co chybí. Kéž není nikdo tak „odpodobněn“, že by už nebylo co restaurovat.

Jitka Krausová
(titulky redakce, zkráceno z knihy Jitky Krausové „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2019, 3. upr. vyd. – viz upoutávka na str. 64 a objednávka viz kupon na str. 21) ■

V roce 2015 byla zahájena diecézní část procesu blahořečení a svatořečení manželů Casolaniových Henryho (25. 11.1917 – 29. 1. 1999) a Agnes (11. 10. 1925 – 13. 7. 1992).

Ostrov na jihu Evropy

Domovem manželů Casolaniových byla Malta, ostrov či spíše souostroví ve Středozemním moři. Vystřídal se tu v historii mnohé národy, včetně Féniciánů, po nichž asi zůstal semitský jazyk, psaný ale latinkou. Od roku 1530 Malta patřila rytířskému řádu, který po ní získal jméno, pak se stala v roce 1800 britskou kolonií a od roku 1964 je samostatným státem. Je členem EU a zároveň britského Commonwealthu. Kromě maltštiny se tu hovoří anglicky. Katolické vyznání je naprosto převažující – 98 procent! Mísí se tu vlivy anglické, italské i z blízké Afriky.

Dva nadaní mladí lidé

Harry, jak se říkalo Henrymu, se narodil ve Vallettě, hlavním městě Malty. Jeho otec byl vydavatel místního deníku, vážený občan. Zemřel, když bylo Harrymu 24 let. Harry měl o 2 roky starší sestru Juliettu, která se stala operní pěvkyní.

Harryho budoucí manželka Inez Vassallo neboli Agnes měla dva bratry a dvě sestry. Její otec vyučoval hudbě, byl varhaník, kapelník, ale také maloval. Zemřel, když jí bylo 22 let. Oba tak vyrůstali v kul-

Ostrovní romance aneb Svatba za letadlo

Foto: Wikimedia Commons, Royal Air Force official photographer

turním a také velmi zbožném prostředí. Rodina Inez byla jen méně majetná. Harry byl už v dětství klidný, zdvořilý, dobře stu-

Foto: Flickr, Witches Falls Cotages (CC BY 2.0)

doval, rád kreslil a vystudoval Uměleckou školu malířství a sochařství ve Vallettě. Kvůli známosti s Inez odmítl další studium v Itálii a nastoupil v roce 1934 do veřejné správy jako projektant. Zde zůstal až do důchodu v roce 1977, s výjimkou válečných let, kdy sloužil v armádě.

Inez byla veselá inteligentní dívka s velkým nadáním pro jazyky. Získala stipendium na výběrovou vyšší školu, v 16 letech složila oxfordské zkoušky a získala oprávnění vyučovat angličtinu, ital-

štinu, historii, matematiku a náboženství. Od svých 18 let vyučovala na škole jako první rodilá Malťanka.

Na „nepotopitelné letadlové lodi“

Období jejich známosti spadalo do těžkých let druhé světové války. Malta jako nepotopitelná letadlová loď hrála ve válce pro spojenecké armády velkou strategickou roli. A platila za to. Přitom na začátku války měl ostrov jen tři bojeschopná >

„Existují ovšem malířské školy, směry... – a v ‚duchovním malířství‘ taktéž: třeba františkánské ‚malování‘, salesiánské, fokoláre, ‚malířská škola‘ vdov, kněží diecézních, ale i manželů...“

*Jitka Krausová, autorka knihy
„Manželství – cesta ke svatosti“*

letadla, symbolicky lidmi nazvaná Víra, Naděje, Láska. To se samozřejmě rychle změnilo. Ve velké bitvě o Maltu byla Malta systematicky bombardována soustředěnými nálety ze Sicílie po celých pět měsíců. Byla poškozena velká část budov a mnoho obyvatel zemřelo. Nepřátelé zároveň bránili zásobování ostrova blokadou, takže byl opakovaně na pokraji vyhladovění. Ale ani stálá nejistota, ani hlad Malťany nezlomily. Všechno maltské obyvatelstvo bylo proto vyznamenáno za statečnost nejvyšším britským vyznamenáním, svatojiřským křížem, už během války. Takže i naši manželé byli hrdinští rytíři sv. Jiří v boji s nacistickým drakem. Harry jistě po celý život vzpomínal, jak po bombardování školy, kde Inez učila, ji šel s úzkostí hledat mezi trosky, ale ona se s dětmi zachránila a odešla jinudy. Oba také sloužili v armádě – Harry od počátku války, mimo jiné v nebezpečné pozici strážce v přístavu, Inez později dobrovolně nastoupila k letectvu jako civilní personál – i kvůli zlepšení finanční situace rodiny.

Svatební šaty z padáku

Konečně po válce, tedy po válce alespoň pro Maltu, se 19. 4. 1944 konala svatba. V období všeobecného nedostatku měla nevěsta, členka královského letectva, šaty ušité z hedvábí padáku. Ženich pak v sakristii žertoval, že kdyby nesestřelili letadlo, nebyla by ani svatba...

První dítě – a poslední

Po svatbě už Inez zůstala doma. V lednu 1945 se narodila dcera Cecilie Mary. Pro Harryho to byl nejkrásnější den jeho života a nezastínil ho ani pozdější den jeho zázračného uzdravení. Přestože oba milovali děti, zůstala Cecilie jedináčkem. O to víc byla milovaná, o to víc vůči ní projevovali opatrnost a obavy, ale nerozmažovali ji. Snažili se, aby z ní vyrostl skromný člověk s pevným charakterem. Maminka jí říkávala: „Bůh tě nám jen půjčil. Chci mu tě vrátit jako dobrého milujícího člověka.“ Inez uplatňovala své pedagogické nadání nejen v péči o Cecilii, ale i o další děti v širší rodině a v sousedství. Také jako první na Maltě zaváděla prvky výuky dle metody Montessori. Později se oba starali o prasnynovce jako o svá vnoučata a také

Přijali dceru od Boha a dali ji Bohu zpět.

Foto: Designed by prostooleh / Freepik

o mladou rodinu v sousedství, pro něž se stali strýčkem a tetičkou.

Přijali dceru od Boha a dali ji Bohu zpět

Oba manželé byli společenší, měli mnoho přátel a zvláště úzké vztahy v širší rodině. Když bylo jejich dceři Cecilii 12 let, vydala se rodina na velkou zahraniční cestu do Itálie, Lurd, Španělska, Fatimy: kul-

turně historické zastávky, pobyt na pláži, ale hlavně pouť po známých svatyních. Veliká událost pro dospívající dívku. Snad i to přispělo k tomu, že Cecilie v 19 letech odjela do Marseille do noviciátu sester sv. Josefa. Stala se řádovou sestrou a pracovala pak na Maltě. Jak těžko se dnes smiřují někdy i věřící rodiče s odchodem dítěte do kláštera. To případ jejich rodičů nebyl, vždyť se o milost řeholního povo-

Manželé Casolaniovi s dcerou Cecilíí Mary (z blogu věnovaného jejich kanonizaci)

Foto: Servants of God: Henry and Inez Casolani

„A v čem se člověk podobá Bohu jako jeho obraz? Jistě ne ve všemohoucnosti, vševědoucnosti atp. Ale v mnohém jiném – ve svobodné vůli, moudrosti. Podobáme se Bohu, který je dle zjevení Lásk. Podobáme se Trojjedinému Bohu, v němž každá Osoba miluje, přijímá lásku...“ **Jitka Krausová**

lání podle vůle Boží modlili. Přijali dceru od Boha a dali ji Bohu zpět.

Práce, modlitba, zábava...

Harry s Inez se snažili být denně na mši svaté, modlili se spolu, spolupracovali ve farnosti, využívali svých darů: Harry výtvarného talentu, Inez psala různé články do farního časopisu. Harry kromě války pracoval vždy jako projektant. Byl v práci poctivý, až skrupulózně, nadřizení si ho vážili, dokázal taktně poradit mladým architektům i dobře vyjít s čínskými inženýry při stavbě důležité silnice. Měl proto na starosti významné projekty. Mezi kolegy byl oblíbený i přes svou náročnost. Zval je denně ke společné modlitbě, připomínal svátky, ale také měl vždy po ruce dobrý, avšak slušný vtíp. Při jiných vtipech ovšem demonstrativně odešel... V roce 1971 Malta přecházela na metrickou soustavu – Harry se stal členem zodpovědné komise a grafikem kampaně.

Podzim života

Do důchodu odešel v šedesáti letech a nadále se věnoval rodině a službě v Církvi. V roce 1984 se manželé přestěhovali do domu sester v Rabatu, aby byli blízko dceři a zároveň ji nezatěžovali péčí o sebe, až bude třeba. S láskou mysleli dopředu a vzdali se svého milého bytu, kde prožili 20 let. V domově si zařídili pokoj podle sebe a těšili se z blízkosti Eucharistie, z kaple v domě. Pořídili si také televizor, aby sledovali dění ve světě. Dál pomáhali podle svých sil v kostele a občas i s dětmi v klášterní škole.

Nemoc a zázrak

Harry trpěl od svých 48 let cukrovkou. V roce 1989 se náhle projevoval silný zhoršení zraku – byla zjištěna diabetická retinopatie a makulární degenerace (dvě tehdy prakticky neléčitelné oční nemoci). Mohl číst jen se silnou lupou a hrozilo mu

oslepnutí. To bylo pro něho velmi těžké. Na Inezin podnět začal prosit o přímluvu ctihodnou Marii Adeodatu Pisani, benediktinskou mnišku z Mediny na Maltě, o jejíž blahorečení se usilovalo. Harry se nejen modlil, ale plně se zapojil do pomoci procesu. Inez žertem o Adeodatě řekla, že „naštěstí už je v nebi, jinak bych musela žárlit“. V létě 1992 Inez zemřela při letním pobytu na srdeční nemoc, kterou roky trpěla. Harry už pak nikdy nejel na letní pobyt, i když ho fyzická aktivita neopustila. Dne 29. 12. 1992 se stalo něco zcela zvláštního: Harry při slavnostní mši svaté mohl opět jasně číst a lékaři potvr-

Mám osobní vztah s nějakým svatým?

dili náhle nevysvětlitelné navrácení zraku. Stav nadále vydržel. Vděčný Harry složil k počtě ct. Adeodaty dvě poémy, z nichž jedna se stala po jejím blahorečení oficiálním hymnem k jejímu uctívání. Vidíme tu takové společenství svatých v praxi... Harry zemřel roku 1999 v 82 letech. Odešel za svým přítelem Ježíšem, od něhož se nikdy neodloučil. V roce 2015 byl zahájen diecézní proces blahorečení a svatořečení obou manželů.

Otázky k zamyšlení

- Jaký jsem ve svém zaměstnání? Jaký jsem ve vztahu k práci samé, k nadřazeným, ke kolegům, k podřízeným? Promítá se má víra do práce a vztahů v ní? A co modlitba (podle okolností skrytá či veřejná)? A také co Boží dar humoru? – Umím ale dát najevo i svůj nesouhlas?
- Mám osobní vztah s nějakým svatým? A jak se projevuje?
- Pro rodiče: Jaké události, zážitky připravujeme pro děti a spolu s nimi, dospívajícími, které jim mohou pomoci na cestě víry? Oslavy svátků, různé poutě, i netradiční...

Jitka Krausová (redakčně upraveno z knihy Jitky Krausové „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2019, 3. upr. vyd. – viz upoutávka na str. 64 a objednávka viz kupon na str. 21) ■

Foto: Flickr, www.saginaw.org (CC-BY-ND-2.0)

Smrt nás musí nalézt živé

Foto: Designed by rawpixel.com / Freepik

Jedním z mnoha dalších, kteří žili v manželství a v současnosti probíhá proces jejich blahorečení a svatořečení, je i Attilio Giordani (3. 12. 1913 – 18. 12. 1972).

Dobrý příklad, který mu dal jeho táta

Attilio se narodil v Miláně, v prosté rodině žijící ve čtvrti rodinných domků postavených pro železničáře. Jeho dětství bylo poznamenáno tím, že maminka byla skoro stále nemocná. Jeho otec železničář dělil svůj čas mezi práci, rodinu, kde zastával často i matku, a dobré skutky. Každé ráno v zimě ještě před odchodem do práce nanosil putny uhlí dvěma chudým starcům. Byla to velmi praktická výchova křesťanské lásky.

Spolupráce se salesiány mu dala mnoho – i manželku

Attilio od dětství chodil do salesiánské oratoře. Duchovně byl formován v Katolické akci, pak hlavně v oratoři a později mezi salesiánskými spolupracovníky. Od 18 let působil v oratoři jako animátor a kate-

chista. Staral se o volný čas, hry, divadlo, slavení svátků, liturgii. Ve svých 21 letech musel roku 1934 narukovat a vzhledem k válce zůstal na vojně až do roku 1945. Sloužil u dělostřelectva a na frontě v Řecku. Italové v Řecku utrpěli porážku, Řeky přemohli až Němci. Tisíce italských

„... skutečné rodiny z nedávné doby, které v různých prostředích a různých situacích dovedly jít po svaté cestě. Žádný z těch manželských párů není dnes možné kopírovat. Každý z nich však může inspirovat.“

Mons. Jan Graubner

vojáků bez zimní výstroje umrzly v řeckých horách. Attilio se tomu vyhnul. Pro těžkou nemoc se totiž brzy vrátil do Itálie a dosloužil tam. Zachoval se jeho deník z války, plný lidskosti a soucitu. 6. května 1944 se oženil s Noemi Davanzo. Noemi byla také katechistkou v dívčí oratoři. Bylo to nejen spojení dvou milujících se srdcí, ale spojení dvou bytostí, které měly stejné ideály a cíle. Spolu pak měli tři děti: dvě dcery a syna. Attilio byl zaměstnán v kanceláři firmy Pirelli v milánské průmyslové zóně. V práci se uplatnil jeho smysl pro plnění povinnosti, ale i schopnost šířit dobrou náladu a radost.

Miloval Boha celým srdcem a snažil se jej hledat v modlitbě a svátostech. Každý den se modlil růženec a účastnil se mše svaté. Oratorium považoval za svou druhou rodinu, do služby chlapcům v něm dával své bohaté nápady a mimořádný přirozený pedagogický talent. Nevystudoval pedagogickou školu, ale říkával: „Máme mít srdce Dona Boska.“ Měl ho.

Z rodinného archivu Giordaniů

Foto: via Fr. Pierluigi Cameroni SDB

Manželka Noemi byla také katechistkou.

Attilio a Noemi

Foto: via Fr. Pierluigi Cameroni SDB

Kruciáta dobra

Jeho dílem byla *Crociata della bonita* – Kruciáta dobra, která byla často kopírována jinde po Itálii, a podobné další akce jako májová cena. Tím vším učil děti a mládež způsobem pro ně přiměřeným konat dobro, od maličkostí. Často opakoval, že v životě není třeba tolik kázat, počítá se to, co se dělá: „Je třeba ukazovat lidem, v co věříme. (...) Život je kázání.“

Rád organizoval divadlo, výlety, ale i duchovní obnovy. Byl dobrý herec, ale nebyl improvizátor, i když si to o něm okolí myslelo. To, co bylo považováno za vynikající improvizace, bylo plodem dlouhé přípravy. Jeho písničky, verše či pokřiky,

jimiž animoval na setkáních mládež, byly předem nastudované a dlouho vybrušované do dokonalosti. Na to, co dělal, se vždy velmi důkladně připravoval.

Také jejich vlastní děti vyrůstaly v oratoři a postupně se tu zapojovaly do služby.

Být blízko svým dětem

Attilio dostal infarkt, který ho dovedl do dlouhé rekonvalescence a v 59 letech do důchodu, ale ani ten neznemožnil jeho službu. Nepoddal se nemoci. Byl vždy veselý a optimistický. Nyní v těžké situaci mohl vyzkoušet své rčení: „Ráno, když vstaneš, začni vždy s dobrou náladou, pískej si píseň veselou.“ V té době byly všechny jeho děti v Brazílii v salesiánském misijním voluntariátu a rodiče se rozhodli s nimi sdílet jejich službu. Attilio zastával teorii, že rodiče mají žít tím, k čemu jsou povoláni jejich děti, chápat je a být jim nablízku. A když děti dělají důležitá životní rozhodnutí, mají být schopni je v tom doprovázet a podpořit je ve zkoušce. Mají jim být blízko, aby mohli posou- ▶

Bylo to nejen spojení dvou milujících se srdcí, ale spojení dvou bytostí, které měly stejné ideály a cíle.

Děvčata z Matto Grosso

Foto: Flickr, CIFOR (CC BY-NC-ND 2.0)

Učil děti a mládež konat dobro. Od maličkostí...

dit se skutečnou znalostí to, co děti dělají. Následovat děti do Brazílie bylo proto pro Attilia projevem jeho otcovství. A tak se manželé stali účastníky „misijní operace“ (*Operazione Matto Grosso*). Matto Grosso je oblast v Brazílii. Attilio tam působil jako animátor mládeže na ulici.

„Pokračuj v modlitbě!“

Když 18. 12. 1972 na setkání misionářů právě mluvil s nadšením o povinnosti dát

život za druhé, pocítil známky druhého infarktu. Stačil jen zašeptat synovi: „Piergiorgio, pokračujte v modlitbě,“ a zemřel. Ta slova se stala jeho závětí. Zemřel v souladu se svým dalším rčením: „Smrt nás musí nalézt živé.“

Jeho tělo bylo převezeno do vlasti a pohřbeno, později bylo přeneseno do baziliky sv. Augustina v Miláně. Diecézní proces blahorečení a svatořečení byl zahájen v roce 1996. Ctihodným byl prohlášen 9. 10. 2013.

K zamyšlení

- Je náš život kázáním? Jakým asi?
- Co nám říká Attiliova teorie o sdílení povolání dětí? Snažíme se pochopit děti, poznat to, co chtějí,

proniknout do toho, abychom je mohli poznat a podpořit? Nebo prostě „ty mladé moc nechápeme“?

- Jakpak nás asi nalezne smrt – živé? Nebo nás nalézá už život „mrtvými“?

Jitka Krausová (redakčně upraveno z knihy Jitky Krausové „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2019, 3. upr. vyd. – viz upoutávka na str. 64 a objednávka viz kupon na str. 21) ■

Attilio Giordani v Brazílii

Foto: via Fr. Pietrucci / Cameroni SDB

„Jsem rád, že paleta uvedených příkladů je tak pestrá. Ukazuje, že nikdo se nemůže vylouvat na podmínky a okolnosti. A jestli v tom seznamu ještě žádný příklad neodpovídá situaci naší rodiny, pak je to pozvání ke spolupráci. Pestrou mozaiku může v budoucnosti doplnit naše zkušenost.“
Mons. Jan Graubner

Slzy za úsměvem

Foto: PxHere (CC0)

Ale co když manželé nespojují společné hodnoty a cíle? Co když snaha o dobro ze strany jednoho nenalézá odpověď u druhého?

Carolina Mancinell Scampone (18. 11. 1877 – 5. 2. 1951) a její životní příběh ukazuje, že i tehdy se manželství může stát součástí naší cesty ke svatosti.

Co nedoplatí lidé, odplatí Bůh...

Carolina se narodila ve střední Itálii v kraji Lazio jako prvorozená ze čtyř dcer v rodině stavitele. Rostla v klimatu zbožnosti. Byla bystrá, měla krásný hlas, a proto zpívala sóla. Z dětství se zachovala příhoda, jak na ni jiná dívka v kostele žárlila a během zpěvu koled ji kopala do nohou, aby zkazila její zpěv. Jiná kama-

rádka chtěla, aby to žalovala katechetce, ale Carolina odpověděla: „To není způsob, jak získat zásluhy. Máme vždy dělat dobro a varovat se zla a Pán nám to odplatí na věčnosti.“ Jako by to byla předzvěst jejího života v dospělosti.

Manžel jako zkouška trpělivosti

Neměla v plánu manželství, i když není jisté, zda myslela na řeholní život. Ale poslechla otce a provdala se ve 20 letech. Otec jí vybral za manžela svého zaměst-

nance, kterého si vážil, a doufal, že spolu s ním povede podnik; spíš než zetě hledal tedy společníka pro své podnikání. Manžel Rocco Antonio Scampone byl velký pracant, poctivý, ale byl vznětlivý, měl obtížnou povahu a žít s ním vyžadovalo mnoho trpělivosti a snášenlivosti. Carolina schovávala slzy za úsměvem. Po dvou letech se jim narodila dcerka Erminie.

Po porodu se vše ještě zhoršilo

Po porodu dcerky manžel odmítl vstoupit do pokoje a roky odmítal dcerku ►

Její manžel byl velký pracant, ale byl vznětlivý, měl obtížnou povahu a žít s ním vyžadovalo mnoho trpělivosti a snášenlivosti.

*„Nic at' tě neděsí, nic at' tě nemate, kdo má Boha, nic mu neschází. Bůh sám stačí.“
svatá Terezie z Avily, učitelka Církve*

Foto: Unsplash, Bethany Laird (CCO)

vzít do náruče, protože to byla dcera, a ne syn. Neobměkčil se, ani když se za dva roky nato narodil syn Felice, pak další syn, který ve dvou letech zemřel, a pak ještě dva kluci Benedito a Placido. On prostě chtěl prvorozeného syna a jeho vůle se nesplnila. To stačilo. Manžel onemocněl v roce 1909 rakovinou a po osmi letech

manželství v roce 1911 zemřel. Zanechal čtyři sirotky a páté dítě bylo na cestě.

Problémy, bída, úmrtí...

Carolině zprvu pomáhali rodiče. Ale brzy onemocněla její matka a pak zemřela a její otec musel pro slabost zanechat práce. Nakonec se tak musela starat o děti

i nemocnou matku a pak o otce, který zemřel roku 1919. Sestry byly provdané daleko a nemohly jí pomoci. Nastala bída. Pracovala manuálně, například při sklizni oliv, sbírala dřevo a prodávala ho, aby mohla vůbec koupit mouku na další den. Malé děti musela přitom nechat v péči nejstarší dcerky. A přicházely další rány. Nejprve zemřel její nejmladší syn, pohrobek. Nejstarší syn Felice vstoupil už ve 14 letech k četníkům a svým platem podporoval rodinu. V roce 1927 byl nešťastnou náhodou zasažen při hře s kamarády četníky odraženou kulkou do břicha a zemřel. Carolina oslepla na levé oko, protože neměla peníze na léčbu zánětu. Druhý syn Benedito odplul do Ameriky a nebyla o něm roky žádná zpráva; dovedeme si představit, jaké je to pro matku.

Nejmladší Placido vstoupil k radosti matky po velkých obtížích k paulínům v Albě, ale vrátil se za nějakou dobu pro nemoc domů a zemřel v matčině náručí ve svých 24 letech. Dcera studovala díky pomoci jednoho dobrodince v Římě a vstoupila pak v roce 1921 k chudým sestřím sv. Kateřiny ze Sieny. Carolina tak zůstala sama.

Bůh sám stačí...

Sílu dostávala jedině od Boha. Stále se modlila a někdy i zpívala. Za války ji dokonce zatkli Němci při zátahu a internovali ji v koncentračním táboře v Breda u Říma. Mylně ji podezírali z kontaktů se Spojenci. Po válce se u ní projevila

Asi jediný známý snímek Caroliny Mancinelli pochází až z doby jejího stáří

Foto: Santos Carmelitas

Jitka Krausová:

Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století

Medailony 110 svatých manželů a kandidátů svatosti s datem úmrtí ve druhé polovině 20. století a v 21. století, z celého světa a ze všech sociálních vrstev od rolníků po světové vědce. **Třetí vydání této velmi důležité a přínosné publikace vychází ve spolupráci s časopisem *Milujte se!* v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. (320 stran, příspěvek na tisk 40 Kč – viz upoutávka na str. 64 – také na druhý díl!). Vřele doporučujeme!**

Manželství jsem nechápala

Foto: Designed by Freepik

epilepsie a horečnaté krize. Vrátila se do Říma.

Posledních šest let života strávila v Institutu Santa Maria della Provvidenza v Římě. Během Svatého roku 1950 ještě s dcerou a synem Beneditem, který se mezitím vrátil z Ameriky, putovala po římských bazilikách, aby získala plnomocné odpustky. Od prosince 1950 byla už nepohyblivá, ochrnula. Kněz, který ji duchovně doprovázel, jí dosvědčil, že je hluboce zbožná a přes své nemoci příklad trpělivosti, a zajistil tak mimořádné povolení,

aby mohla Carolina vstoupit mezi karmelské terciáře, jak si přála. Zakrátko poté 5. 10. 1951 zemřela.

Pomáhá z nebe

Po její smrti ji mnoho lidí prosilo o přímluvu a podalo pak zprávy o mimořádném vyslyšení svých modliteb na její přímluvu. Karmelská farnost požádala o proces blahořečení a v roce 1998 bylo uděleno tzv. *nihil obstat* (oficiální církevní potvrzení, že začátku procesu nic nebrání).

Co se týká manželství, bylo pro mě vždy velkým tajemstvím. Nějak se to moc nepodobalo těm romantickým představám z mládí. Vždy jsem se v modlitbách ptala, jak je možné, že to tak často nefunguje. Proč je všude kolem tolik problémů v partnerských vztazích?

Jednou ráno jsem se vzbudila s myšlenkou, která byla pro mě úžasnou odpovědí: „Manželství nás nemá činit šťastnými, ale má nás vést ke spáse.“ Náhle manželství dostalo úplně jiný rozměr a mnohem hlubší smysl.

Když prožijeme něco náročného, promění nás to. Dobrá zpráva je, nejsme na to sami! Když do toho přizveme Boha, on nás zvedne vždy o kousek výš, o kousek blíž k sobě, o kousek blíž ke spáse.

A dnes mohu říci: manželství ve třech, kdy ten třetí je Vševědoucí a Všemohoucí, to občas převyšuje i ty romantické představy z mládí.

Hana ■

Nějak se to moc nepodobalo romantickým představám z mládí.

Otázky k zamyšlení

- Nerozlišuji mezi svými dětmi podle pohlaví, nadání či čehokoliv jiného? Dávám jim všem stejnou lásku? Mají základní poselství do života: „Jsem milován, vítán, chtěn?“
- Netrvám na své představě o tom, jaký má být jejich partner? Nelámu jejich vůli nebo neženu je do vzpoury?

Jitka Krausová (redakčně upraveno z knihy Jitky Krausové „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2019, 3. upr. vyd. – viz upoutávka na str. 64 a objednávka viz kupon na str. 21) ■

Když manžel odešel...

A co když jeden z manželů odejde? Může to být smrt, která je odloučí. Anebo prostě odejde... Colette Lamontagne Samsonová (28. 6. 1923 – 15. 5. 1991) měla jen něco přes padesát let, když jí zemřel manžel. Její příběh může být povzbuzením i pro ostatní, kteří se ocitnou v podobné životní situaci. To, co se přihodilo, neviděla jako konec, ale jako příležitost k něčemu dalšímu a dobrému.

Foto: 3x Maison Revivre

Snímky z webu organizace Maison Revivre, kterou založila Colette L. Samsonová: dobrovolníci při práci při oslavě 35. výročí založení, dole zakladatelka Colette L. Samsonová

**„Neboj se, jen věř!“
Ježíš Kristus (Mk 5,36)**

Většinu života žila v kanadském Québeku, kde také zemřela. Provdala se za Jeana Louise Samsona – a to je vše, co se mi zatím podařilo zjistit o rodině. Po smrti manžela v roce 1978 založila *Maison Revivre* (volně: Znovuvzkříšený domov) – zařízení pro bezdomovce a lidi, kteří se ocitli v potížích. Dílo dobře funguje dodnes, postupně se rozrostlo a získalo novou budovu. Zahrnuje více služeb jako azyl, šatník, kuchyň s polévkami pro bezdomovce, potravinovou banku pro chudé rodiny, akce pro rodiny s více dětmi... Co je na *Maison Revivre* zvláštní, je skutečnost, že jeho zakladatelka chtěla, aby fungovalo jen z darů, ne z grantů. Důvěřovala v Boží Prozřetelnost. To byl její hlavní důraz v životě.

Na podzim 2016 bylo zahájeno tzv. informativní šetření – tj. přípravná fáze procesu blahořečení a svatořečení. V dopise diecézanům k zahájení informativního šetření píše 20. 9. 2016 arcibiskup Québecu kardinál Lacroix, že „madam Samson projevovala neotřesitelnou důvěru v Boží Prozřetelnost, od níž očekávala vše, den po dni“. Podle přání zakladatelky funguje *Maison Revivre* dodnes jen z darů mnoha dárců, bez státních subvencí.

Otázky k zamyšlení

- Jak je to s naší důvěrou v Boží Prozřetelnost?
- Jistě se nemusíme ihned vzdávat státní podpory, pokud nás k tomu nevede Duch Svátý, ale je třeba dát pozor, abychom se nestali závislými a nedůvěřovali víc státu než Bohu. A dáváme si pozor na to, aby nám závislost na grantech nedeformovala svědomí? Abychom se nepřizpůsobovali pro peníze „na dobré věci“ už přes hranici?

Jitka Krausová
(redakčně upraveno z knihy Jitky Krausové „Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2019, 3. upr. vyd. – viz upoutávka na str. 64 a objednávka viz kupon na str. 21) ■

Důvěřovala v Boží Prozřetelnost.

Manželka a láhve vína

Foto: Flickr, Bob Jagendorf (CC BY-NC 2.0) / Foto: PxHere (CCO)

A tuhle znáte?

Autor a sběratel krátkých příběhů a anekdot pro zamyšlení Pinno Pellegrino vypráví anekdotu o manželovi a manželce.

Sousedka tluče na dveře ve vedlejším domě:

„Pojďte rychle sem! Vaše žena spadla ve sklepe na schodech!“

Manžel se polekal a zeptal se:

„A spadla, když šla po schodech dolů nebo nahoru?“

Sousedka: „Dolů.“

Manžel si oddechne: „Velké štěstí – to už byly láhve prázdné!“

* * *

Zasmáli jste se? Ale hlavně – zamysleli jste se? Pinno Pellegrino dodává: Tato anekdota obsahuje vedle humoru především moudrost. Nejzákeřnějším zlem naší společnosti je převrácený žebříček hodnot: nejprve víno, pak manželka; nejprve dům, pak rodina; nej-

prve čisté zuby, až pak čistá slova; nejprve naše vzezření, až pak náš život...

Dokud se nerozhodneme poopravit svůj hodnotový žebříček, svět nikdy nepoběží, jak má.

* * *

Také Pán Ježíš klade na správné pořadí hodnot velký důraz – a to i ve vztahu člověka k sobě samému. Jistě si vzpomenete na jeho slova: „Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26)

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Foto: Flickr, Bill Selak (CC BY-NC-ND 2.0)

Nejzákeřnějším zlem naší společnosti je převrácený žebříček hodnot.

Dokud se nerozhodneme poopravit svůj hodnotový žebříček, svět nikdy nepoběží, jak má.

Jak se žije rodině s osmi dětmi?

Je mi 36 let. Někdy si už připadám stará na to, mít děti, připadám si nevykonná a někdy zbytečně nervózní. Ale každý čas má svůj smysl. Teď, když čekáme deváté dítě a mně není dobře nebo jsem unavená,

myslím především na ně – že je potřeba se s ním sžít, když máme spolu vydržet v jednom těle ještě šest měsíců a potom spolu prožít i porod. S živým Ježíšem Kristem, který je stále vedle mě, a dou-

fám, že jednou bude i ve mně, jak o tom mluví svatý Pavel (srov. Gal 2,20 – pozn. redakce), je život nádherný, i když je těžký. Když už já nemůžu, přijde pomoc z druhé strany. Dostane sílu manžel nebo děti

Foto: Designed by Bearfotos / Freepik

Mám zkušenost, že Bůh dává vždycky tak akorát. Aby člověk byl v nejistotě a musel se opravdu spolehnout na Boha. Je to tak, ať jde o fyzickou sílu, čas, nebo peníze.

začnou víc pomáhat. Mám zkušenost, že Bůh dává vždycky tak akorát. Aby člověk byl v nejistotě a musel se opravdu spolehnout na Boha. Je to tak, ať jde o fyzickou sílu, čas, nebo peníze.

„Jak to zvládneš?“

Mnoho lidí se mě ptá: „Jak to zvládáš? Já mám jedno (nebo dvě) děti a nejsem schopná to zvládnout.“ Já jsem si uvědomila jednu věc: Kdo vlastně chce po člověku, aby něco zvládl? Nejdřív rodiče, učitelé, také mnohdy člověk sám, později partner, šéf v práci atd. Ale Bůh? Chce po mně, abych něco zvládla? Zjistila jsem, že nároky klade jen tento svět a člověk, aby byl úspěšný, se je snaží všemi silami plnit. Já jsem úplně stejně zjistila, že moje osobní nároky na sebe, manžela a ostatní nebyly splněny ani s prvním dítětem. Bylo ale překvapující, že i když dětí přibývalo, neznamenalo to automaticky víc starostí, víc nervů, víc peněz... Ať jsme měli peněz tolik nebo tolik, vždycky se utratily úplně všechny a zároveň jsme nikdy neměli nouzi, že bychom neměli co jíst nebo co si obléknout nebo na čem spát.

Radostné očekávání sourozence

Děti se pokaždé těšily na nového sourozence, chtěly pomáhat a také se to naučily. Mít malé dítě v rodině, to je obrovské

požehnání. I ti starší nebo ti, kteří se až tak „nepotřebují“ mazlit, navazují s naším nejmenším velmi něžný vztah a vyhledávají fyzický kontakt s ním. Když přijdou ze školy a je tam malé miminko v košíčku, první běží k němu a laskají se s ním. Když potom děťátko povyroste, samo už spěchá po kolenou nebo později běží uvítat každého ke dveřím. Když se děti takto navzájem přijímají, musím říct, že jsou to pro mě skoro nejkrásnější chvíle. Samozřejmě, je mezi nimi i rivalita, zvláště mezi syny, a často musíme řešit i velmi vážné konflikty. Nejstarší dceři Kláře bude 13 let, synovi Jakubovi 11 a půl, Josefovi bude po prázdninách 10, Kateřině 8, Kristýně 6, Janovi bude 5 let, Jiřímu 3 roky, Karolíně půldruhého roku a čekáme deváté miminko.

Ta pestrost!

Jsem vždycky velmi překvapená, jak ze dvou lidí může vzniknout tolik různých povah. Každé z dětí je úplně jiné a já se nejprve snažím najít cestu, jak s ním komunikovat a jak ho vychovávat. Na každého platí něco jiného. Jednomu se stačí jen přísně podívat do očí a hned ví, že je zle. Na druhého nejlépe funguje vysvětlování, proč je lepší udělat tohle než tamto. Na dalšího nejvíc zabere plácnout ho přes zadek, aby se vzpamatoval z hysterického záchvatu, a pak se ▶

Jméno:	adresa:	PSČ:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů
Luscoň: <i>Do akce jde Titus!</i> (velmi čtivý životopis bl. Tita Zemana; A5, 128 stran, 25 Kč)		
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Krausová: <i>Manželství – cesta ke svatosti</i> (sv. manželé 20. stol.; A5, bar. obálka, 320 stran, 40 Kč)		
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů <i>Milujte se!</i> ; A5, bar. obálka, 96 str., 20 Kč)		
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Dunda, Zahradníček (ed.): <i>Dotyky nebe a země</i> (Turín. plátno atd.; A5, bar. ob., 128 str., 30 Kč)		
Woods: <i>Jak katolická církev budovala západní civilizaci</i> (A5, 208 str. + 16 str. bar. příloh, 180 Kč)		
Havelka: <i>Rozmlouvej s Bohem</i> (modlitby zvláště nejen pro mladé); A6, 24 stran, 5 Kč)		
Křížová cesta pro lidové i soukromé pobožnosti (praktická pomůcka k modlitbě, A5, 12 str., 3 Kč)		
Sedlň: <i>Doprovázení</i> (stručné myšlenky z duchovního doprovázení; cca A5, 44 stran, 10 Kč)		

Nezapomeňte prosím uvést své jméno, adresu a PSČ!

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S. Římskokatolický farní úřad 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Foto: Flickr, freestocks.org (CCO)

s ním domluvit. Jiný potřebuje v tu chvíli obejmout, aby mu došlo, že já nejsem nepřítel... Často se to v konkrétních situacích různě kombinuje.

Byly i vážné krize...

Mám opravdu skvělého manžela, který ačkoli má časově náročnou práci, mě vždycky podpoří, a tím má u dětí velkou

Museli jsme překonat vážné a těžké krize, kdy jsem se Boha ptala, jak vůbec mohl dovolit, abychom se my dva dali dohromady.

autoritu. Na děti si rád udělá čas a obdivuji ho, jak všechny zvládne vzít na kola, na návštěvu nebo na hřiště. Letos osla-

víme 14 let svého manželství a musím říct, že je to opravdu asi nejkrásnější čas, který jsme za tu dobu spolu prožili. Museli jsme

Nejzajímavější svědectví z časopisu Milujte se!

Nemáte starší výtisky časopisu? Nejzajímavějších 49 svědectví z prvních dvaceti čísel časopisu *Milujte se!* vyšlo v knize

Ze života pro život

(editoři sborníku: P. Marek Dunda a P. Pavel Zahradníček)

Knížku s 96 stranami, ze které jsou i svědectví na této a předcházející straně, můžete pro sebe i pro šíření ve svém okolí objednat jen za příspěvek na tisk 20 Kč (+ obyčejné poštovné České pošty) pomocí kuponu na str. 21 nebo na www.amims.net a www.fatym.com. Na těchto webových stránkách je také možné knihu zdarma přečíst a stáhnout v kompletní verzi ve formátu PDF.

Modlitba Anděl Páně za Evropu

překonat vážné a těžké krize, kdy jsem se Boha ptala, jak vůbec mohl dovolit, abychom se my dva dali dohromady. Viděla jsem od začátku, že jsme oba sobci a že chceme využít toho druhého jen pro sebe... A samozřejmě jsme narazili. Tehdy nám velmi pomohlo, že jsem otěhotněla a objevil se tak někdo třetí, o kterého bylo nutné se postarat. Další krize přišla asi po sedmi letech a vlekla se několik roků. V té době jsem uvažovala o tom, jak u nás může vyrůst manželská jednota, když my

dva nemáme nic společného. Každý jsme jiný, ba řekla bych i protikladný.

Zdalo se mi, jako bych seděla v nějakém zatuchlém starém domě a dívala se zavřeným oknem ven a venku byla nádherná příroda. Viděla jsem stromy, květiny, v dálce hory, pobíhající zvířata a uprostřed toho všeho cestu. Pán mi ukázal, že je možné vyjít ven, vydat se na cestu a objevit krásu manželství tak, jak to myslel On od počátku. Ukázal mi, že On bude tím, kdo mě přivede až k té kráse lásky, která si neklade podmínky a miluje druhého takového, jaký je, a k jednotě, která bude duchovní i tělesná, prostě dokonalá. Tehdy jsem Mu uvěřila a po delším čase se opravdu stal zázrak. Znovu jsem se zamilovala do svého muže. Začala jsem si ho vážit, jak se umí domluvit s Bohem a Pán mu žehná, jak není lakomý a každému je ochotný nabídnout pomoc nebo že je ochotný kvůli rodině opustit práci, která nebyla vhodná, a hledat si jinou obživu.

Marie (zkráceno podle „Ze života pro život. Skutečné příběhy skutečných lidí“ otištěné v časopise „Milujte se!“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2013, 96 stran, příspěvek na tisk 20 Kč – možnosti objednávky viz upoutávka na protější straně) ■

Foto: Wikimedia Commons, Sanki 2010 (CC BY-SA 4.0)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Manželství není ustanoveno lidmi, ale Bohem.^[Sent. cert.]

Účelem manželství je vytvoření společenství lásky ke vzájemné pomoci, k plození a výchově dětí.^[Sent. cert.]

Podstatnými vlastnostmi manželství jsou monogamie a nerozlučnost.^[Sent. cert.]

Vzniklý manželský svazek zavazuje oba manžely doživotně k nedílnému společenství.^[De fide.]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Foto: Flickr, Lawrence O'Connell (CC BY-NC-ND 2.0)

Zvěstování (cca 1495, Burgos, Španělsko)

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím. Odpovědí byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna... V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato. Modlíte se již pravidelně Anděl Páně za obnovu víry v Evropě?

**Anděl Páně zvěstoval Panně Marii
a ona počala z Ducha Svatého.**

Zdrávas, Maria...

**Maria řekla: „Jsem služebnice Páně,
ať se mi stane podle tvého slova.“**

Zdrávas, Maria...

**A Slovo se stalo tělem
a přebývalo mezi námi.**

Zdrávas, Maria...

**Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko,
aby nám Kristus dal účast
na svých zaslíbeních.**

Modleme se:

**Pane, poznali jsme andělské
poselství o vtělení Krista,
Tvého Syna;
vlej nám, prosíme, do duše
svou milost,
ať nás jeho umučení a kříž
přivede k slávě vzkříšení.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.**

Povolání k manželství

Foto: Flickr, smcgee (CC-BY-NC 2.0)

„Manželství není snadná cesta. Podívej se, kolik je těch, kteří z ní utíkají. Dokonce to vzdávají i ti, kteří na ni vstupovali ve víře, naději a lásce před oltářem. Ale je vůbec něco opravdu hodnotné, co by bylo snadné?“ říká otec Martin Sedloň, OMI, který se jako řeholník – je členem Kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné – věnuje duchovnímu doprovázení mnoha manželů, ale také mladých lidí, kteří s Boží pomocí teprve hledají, k čemu je Bůh v životě zve.

Říkám ti na rovinu: člověka, který se povýšeně dívá na slabé, postižené a různým způsobem hendikepované, bych možná vystřelil na měsíc, ale nikdy bych s ním nevstupoval na společnou životní cestu. A to i kdybych ho viděl třeba denně modlícího se v kostele.

Manželství ustanovil sám Bůh. Na to nikdy nezapomeň, jinak s ním budeš vždycky zacházet jen ke svému prospěchu. A tím ho brzy zničíš. A tím zničíš všechny, kterých se týká. Včetně sebe.

Nevstupuj do manželství ze soucitu. To je opravdu podvodná podoba manželské lásky.

Manželství není zařízení pro dva sobce, kteří si pasují.

Manželství není snadná cesta. Ale je vůbec něco opravdu hodnotného, co by bylo snadné?

Chceš vědět, jak se budeš mít v manželství s tím, koho teď miluješ a kdo se teď k tobě chová tak hezky? Dívej se na to, jak se chová k těm, kdo mu ublížili, ukřivdili, kdo mu takzvaně nesednou a je na ně alergický. Jako manžel(ka) budeš často v jejich kůži.

Dovedu si představit, že by tato dívka byla matkou mých dětí? Případně, dovedu si představit, že by tento muž byl otcem mých dětí? Tuto otázku si polož s velkou vážností. V mnoha manželstvích to začalo skřípat právě v otázkách týkajících se dětí.

Manželství je svátost. Může být mimořádným zdrojem požehnání a spásy, i když má podobu křížové cesty.

Manželství je svátost. Co to vlastně znamená? Vzniklé manželství může být mimořádným zdrojem požehnání a spásy, i když má podobu křížové cesty. Zvláštním způsobem o něm platí slova svatého Pavla: Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Řím 8,28).

Jestliže se už teď ptáš, za jakých podmínek lze z manželství odejít, obávám se, že vaše budoucí manželství má už teď neviditelné trhliny v základech.

Proč máte tak urputně dbát o předmanželskou zdrženlivost? Protože ložnice v domě, kde nejsou s trpělivou důsledností vybudované základy, bude po první bouři plavat na otevřeném moři jako skořápka od ořechu. Skoro to už dnes vypadá, že stavění domů od ložnice je úplně normální věc. A pak se všichni diví, že ty domy padají jak domečky z karet.

O manželství zvláštním způsobem platí: Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Řím 8,28).

Neochabne tvůj vztah k budoucímu partnerovi, když udělá něco, co se ti nelíbí? Jak snášíš, když udělá trapas nebo ostudu? Na tom poznáš, jestli miluješ opravdu reálnou osobu, anebo je to láska jen k nějaké ideální představě.

Jestli se nenaučíte společně modlit před uzavřením manželství, obávám se, že vás to pak naučí jen velmi velké těžkosti.

Manželství na zkoušku je jeden velký podvod. A navíc to dusí opravdovou lásku.

Sexualita má podle Božího řádu v rámci manželství jasně vymezené místo. Pokud se začnou hranice posouvat, stane se sex ničící silou. Nejdřív se ztratí posvátnost setkání a pak se vytratí úcta jednoho k druhému, bez které nemůže existovat opravdová láska.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kdo uzavírají manželství, udělují si tuto svátost sobě navzájem.^[Sent. cert.]

Svátost manželství dává manželům posvěcující milost.^[De fide.]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

P. Martin Sedloň, OMI
(z knihy „Doprovázení. Krátké reflexe k duchovnímu vedení“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2010, 44 stran, příspěvek na tisk 10 Kč, objednávky pomocí kuponu na str. 21 nebo na www.amims.net – tam je také on-line zdarma kompletní text knihy) ■

Povolání k životu zasvěcenému Bohu

Foto: Flickr, Province of Saint Joseph (CC BY-NC-ND 2.0)

„Nenech oslabovat své touhy tím mylným přesvědčením, které dnes panuje, že život zcela zasvěcený Bohu v panenství není víc než život v manželství. Ale je také pravda, že při hledání Boží vůle v osobním životě je třeba vědět, že méně někdy znamená více,“ říká otec Martin Sedoň, OMI. I když následující postřehy byly původně určeny pro ženy a dívky, v mnohém mohou pomoci i mladým mužům, kteří uvažují o tom, zda je Bůh nezve k zasvěcenému životu.

Akt zasvěcení se Bohu je aktem víry. Nemysli si tedy, že budeš mít o svém povolání někdy úplnou jistotu.

V plnosti začneš své sliby žít, až když začneš bojovat s pochybnostmi. To, že pochybnosti přijdou, není pro zpochybnění tvého životního rozhodnutí, ale velká příležitost pro vyznání ještě větší víry, ještě větší naděje, ještě větší lásky Kristu.

Už jsem ti nejdnou řekl, že jsi stvořena pro radost. Život se sliby bez prožívání radosti je vysokohorskou túrou slepce, který sice s pomocí druhých jde, ale nevidí to, kvůli čemu jde.

Žít v zasvěcené čistotě je něco mimo běžný, přirozený řád věcí. Je to něco mimořádného. Souvisí to s nadpřirozeným určením člověka. K životu v této mimořádnosti je třeba mimořádných prostředků. Jakmile začneš žít příliš normálně, počítej s tím, že nejdřív ztratíš vnímavost pro vznešenost svého povolání, a pak už bude jen krůček k úplné nevěře.

Ptáš se, jestli je třeba, aby lidé věděli o tvém zasvěcení. Je třeba, aby lidé vnímali, že Někomu patříš. A pokud se v jejich srdci zrodí otázka, která je otevře vyšší skutečnosti, otázka vyvolaná tím neviditelným tajemstvím, které prožíváš, bude to ideální.

Akt zasvěcení se Bohu je aktem víry. Nemysli si tedy, že budeš mít o svém povolání někdy úplnou jistotu.

Jestli k prožívání svého vztahu k Bohu potřebuješ pocit, že máš zajištěné uspokojení všech svých spravedlivých potřeb, a cítíš se vyrovnaně, jen když máš ve všem dostatečnou rezervu, neskládej zatím slib chudoby.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Proč si Ježíš přeje, aby někteří lidé po celý život žili v chudobě, čistotě a poslušnosti? Bůh je láska. Proto touží také po naší lásce. Jednou z podob milujícího se odevzdání Bohu je žít jako Ježíš – a sice v chudobě, čistotě a poslušnosti. Kdo takto žije, má hlavu, srdce a ruce zcela k dispozici pro Boha a pro lidi.

Vždycky se najdou jednotliví lidé, které Ježíš natolik přemůže a uchvátí, že „pro nebeské království“ (Mt 19,12) odevzdají Bohu úplně všechno – dokonce i tak nádherné dary, jako je vlastní majetek, vlastní vůle a manželská láska. Takový život podle evangelijních rad chudoby, čistoty a poslušnosti ukazuje všem křesťanům, že svět sám o sobě ještě není všechno. Teprve setkání s božským Ženichem „tváří v tvář“ zajistí člověku skutečné štěstí.

Srov. „YouCat – Katechismus katolické církve pro mladé“, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Kdosi řekl: „Není šťastnějšího člověka na světě než kněze, který žije své kněžství naplno. A není nešťastnějšího člověka na světě než kněze, který žije své kněžství napolo.“ Myslím, že toto platí o všech Bohu zasvěcených osobách.

Jestli v hloubi srdce nevěříš, že Bůh ti může zjevovat svou vůli i přes špatné, nespravedlivé a nepřijemné představené, tvoje řeholní povolání je ještě neživotaschopným semínkem.

Foto: Flickr, Iglesia en Valladolid (CC BY-SA, 2.0)

Žít v zasvěcené čistotě je něco mimo běžný, přirozený řád věcí. Je to něco mimořádného.

K životu v této mimořádnosti je třeba mimořádných prostředků. Jakmile začneš žít příliš normálně, počítej s tím, že nejdřív ztratíš vnímavost pro vznešenost svého povolání, a pak už bude jen krůček k úplné nevěře.

P. Martin Sedloň, OMI
(z knihy „Doprovázení. Krátké reflexe k duchovnímu vedení“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2010, 44 stran, příspěvek na tisk 10 Kč, objednávky pomocí kuponu na str. 21 nebo na www.amims.net – tam je také on-line zdarma kompletní text knihy) ■

Foto: Flickr, argerly (CC BY-NC-ND 2.0)

Kněz převlečený za komunistu

Foto: Pixabay, inkoalseibua (CCO)

30. září 2017 byl v Bratislavě prohlášen za blahoslaveného kněz Titus Zeman, SDB. V 50. letech minulého století, v době nastupujícího komunistického režimu v tehdejším Československu, byl s nasazením života ochoten převádět přes hranice skupinky bohoslovců, aby zachránil jejich kněžské povolání (viz upoutávka na knihu Jozefa Lusconě „Do akce jde Titus“ na str. 32; kniha je přílohou tohoto čísla časopisu pro ty, kteří ho pravidelně odebírají, a rádi ji zašleme všem zájemcům i ve větším počtu – text je také dostupný on-line na www.milujte.se). Tento riskantní podnik mu pomáhali uskutečňovat i další lidé. Jedním z nich byl salesiánský kněz František Reves, který organizoval tajné přechody hranic i poté, co byl Titus Zeman zadržen a uvězněn.

Otevřete! Bezpečnost!

Bylo pozdě večer. Otec František Reves šel uličkami Šaštína (jde o významné slovenské mariánské poutní místo, které leží 15 kilometrů od dnešní hranice České republiky). Vracel se od krejčího do svého dočasného úkrytu u vdovy Kiškové. Ani si nepřipouštěl, že by jej ten

zrzavý chlapík, u kterého si chtěl nechat ušít kabát, mohl udat. Sice z něj neměl dobrý pocit, ale ukázalo se, že tohoto oddaného straníka podcenil. I když si dával vždy velký pozor, tentokrát nepostřehl, že ho sledují.

Chvíli poté, co vstoupil do domu, se ozvalo silné bušení na vrata: „Otevřete,

bezpečnost!“ Horkou chvíli – jednu z mnoha, kdy mu šlo o svobodu, o život, ale i o možnost pokračovat dál ve svém poslání –, popisuje ve svých pamětech takto: „Rychle jsem se oblékl. Do kapsy jsem dal nějaké peníze a osobní doklady, včetně růžence. Aktovku, v níž jsem měl breviář a nejpotřebnější věci ke mši svaté, jsem dal paní domácí s prosbou, aby mi to schovala do kachlových kamen.“

Tak jako i na jiných místech, kde se ukrýval, měl i zde vše předem důkladně zmapované a promyšlené pro případ, že by musel utíkat. Věděl tedy kudy. Skočil na stříšku. Odtud vedla dvířka přímo do kuchyně domovníka. Ten právě seděl se ženou u stolu; večereli a tiše spolu hovořili. Nezvaný a nečekaný host, který jim seskočil do kuchyně, je tak vyděsil, že vyběhli na dvůr a křičeli: „Pomoc! Zloději!“ Otec František se při svém skoku zachytil oblečením o jakýsi hřebík, a než se mu podařilo vyprostit se, chvíli visel nad sporákem.

Foto: Unsplash, bruce mars (CC0); Flickr (CC0)/ koláž: Ondřej P. Vaněček

Byla vypsána odměna 100 000 korun pro toho, kdo by ho udal.

**Není čas na rozmýšlení:
„Tedy s Boží pomocí...!“**

Venku zuřila bouře, silně pršelo, hřmělo a blýskalo se. Policisté, celá jednotka, se seběhli do dvora a obstoupili dveře ke kuchyni. Otec František Reves na to sám vzpomíná: „Na dlouhé rozmýšlení nebyl čas. Vytáhl jsem z kapsy baterku a ještě jednou jsem si pohledem poměřil dveře. Celou váhou těla jsem se do dveří opřel... V té chvíli jsem posvítil esenbákům baterkou přímo do očí. Úletem odskočili na obě strany... Využil jsem jejich zmatek, jako střela jsem vyletěl na dvůr a uháněl směrem k protějším sta-

vením. Vtom zaštěkla první salva z automatu a současně jsem pocítil v lýtku levé nohy silné píchnutí jakoby ostrým nožem. Jedna kulka mi provrtala lýtko, druhá škrábala stehno levé nohy.“

Jeden z policistů se za ním rozběhl, chtěl ho dostat živého. Když už byl na dosah, posvítil mu otec František znovu do očí baterkou. Policista uskočil a tím uprchlík získal malý náskok. Jako kočka se vyhoupl na střechu kůlny a odtud do sousedního dvora...

Během několika následujících týdnů se mu jen díky obětavé pomoci dobrých lidí, spojené s velkým rizikem, podařilo prostřelené lýtko vyléčit. A mohl pokračovat ve svém poslání...

Z fary do „ilegality“

Vraťme se ale o pár měsíců zpět do dubna 1951. Pomoc těm, kteří potřebovali opustit republiku, organizoval otec František Reves nejdříve ze své fary. Pak ale 9. dubna 1951 došlo k zatčení

téměř všech členů tzv. třetí Titusovy výpravy při neúspěšném přechodu hranice do Rakouska. Většina ze zadržených byli salesiánští bohoslovci, kterým komunisté v Československu zabránili v dalším studiu a přípravě na kněžství, a kněží, kterým hrozilo uvěznění. Otcí Františkovi bylo jasné, že si SNB (Sbor národní bezpečnosti – tehdejší policie) a StB (Státní bezpečnost) přijde i pro něj. Byl si jistý, že ze zadržených už jeho jméno vymlátí...

Celou dobu se modlil, aby až „pro něj přijdou“, nebyl doma. Modlitba byla vyslyšena. A dřív než se vrátil na svou >

*Stará moudrost
zní: „Člověče
přičiň se a Pán
Bůh ti pomůže.“*

Foto: Flickr, Hugo-photography (CC BY-ND 2.0)

faru v Brodčích, kde na něj už čekali policisté, byl varován...

Dlouho se nerozmýšlel – do rukou krutých komunistických mocipánů upadnout nechtěl. V té době se už dost dobře vědělo, jak zacházejí s těmi, které považují za nepřátele socialistického zřízení. Díky pomoci několika spolehlivých přátel, a to dokonce i komunistů, se ukryl.

Jeho předchozí působení na různých farách trnavské diecéze mu na jednu stranu současnou situaci ulehčovalo. Měl mnoho spolehlivých známých, na které se mohl obrátit a kteří byli ochotni pomoci i za cenu velkého rizika. Na druhou stranu hrozilo, že někteří z těch, kteří jej znali z dřívějších působišť, ho poznají a mohou ho udat.

Nepodceňoval riziko

Stará moudrost zní: „Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže.“ Hned od začátku neponechal nic náhodě. Nechal si narůst dlouhý vous, pořídil si brýle (s obyčejnými nedioptrickými skly), nosil kabát, který se stříhem i odstínem podobal uniformě policistů, a na klopu si dal z dálky viditelný komunistický odznak. Při svých

Na kabátě nosil rudou hvězdu. Zásadně zdravil pozdravem „čest práci, soudruhu!“

častých cestách vlakem či autobusem se snažil sedat si někde bokem a po celou dobu cesty se věnoval čtení slovenských komunistických novin *Pravda*. Při cestách do Čech četl *Rudé právo*...

Zásadně zdravil pozdravem „čest práci, soudruhu“. Jeho vzhled a vystupování tak již na první pohled odrazoval běžné lidi, kteří se „zažranému komunistovi“ raději vyhnuli. Jeho zjev naopak vzbuzoval pocit blízkosti u soudruhů – komunistů a příslušníků SNB. Dával se s nimi sám do řeči a nejednou mu tato časem získaná a cíleně budovaná známost s představiteli komunistické moci pomohla vyhnout se nepříjemné kontrole, nebo i jen vzdálenému podezření. Nejednou se také dově-

děl od „kamarádů“ soudruhů informace, které by se nekomunista, a natož pronásledovaný kněz, dozvědět nikdy neměl. Jednou ho jeden esenbák, tj. příslušník Sboru národní bezpečnosti, dokonce pokládal za člena StB a společnými silami zadrželi cikána, který krátce předtím odcizil z restaurace příbory...

Profesor Marko

Když se mu podařilo obstarat si platný občanský průkaz na své nové falešné jméno – představoval se jako profesor Marko –, dost si oddechl. V té době totiž byly kontroly poměrně časté a vždy bylo třeba se prokázat občanským průkazem. Mnohokrát unikl jen o pověstný vlásek a pokaždé to připisoval zvláštní ochraně Boží a pomoci Panny Marie.

Drama při kontrole ve vlaku

Jednou – to ještě „nový“ občanský průkaz neměl – musel cestovat vlakem. Těsně před odjezdem zahlédl z okna, že přistoupili dva příslušníci SNB. Každý šel na jiný konec vlaku. Jeden z nich zamířil přímo do posledního vagónu, kde seděl otec František. Hned si k sobě přisedli a dali se do soudružského hovoru. Po projetí několika stanic se esenbák zvedl, omluvil se a ukončil hovor s tím, že musí provést kontrolu. Začal z protější strany a pomalu se blížil.

Otec František využil chvíle, kdy věnoval pozornost jiným a prošel za jeho zády do sousedního vozu. Příslušník si tohoto podezřelého manévru všiml a šel po něm. Prchající chtěl projít do dalších vagónů, cestu mu však zastoupila průvodčí. Byl v pasti. Přiskočil ke dveřím, otevřel je, a když vlak minul sloup – vyskočil. Než záchrannou brzdou zastavili vlak o sto metrů dál, ležel už na kraji lesa a vše pozoroval. Příslušníci SNB pobíhali kolem vlaku, domlouvali se a pak železničáři odblokovali kola, všichni nasedli a vlak se rozjel dál.

Komunisté na ně zapomněli

Přes všechna nebezpečí, která mu denně hrozila, pokračoval krátce po svém přechodu do ilegality ve svém poslání – v pomoci bohoslovcům, kněžím a dalším v útěku z Československa do svobodného světa... Ještě jako brodský farář se na tom začal tajně podílet se svým řádovým spolubratrem, dnes blahoslaveným salesiánem Titem Zemanem. V té době byli řeholníci nuceně internováni a vězněni v koncentračních táborech zřízených v některých kláštřích (tzv. internačních

Foto: PK Here (CCO)

Především mu šlo o salesiánské bohoslovce a pronásledované kněze, ale pomáhal i těm, kterým hrozilo uvěznění totalitním režimem.

klášterech) a na nucených pracích. Ale na Tita Zemana a na Františka Revese komunisté jaksi zapoměli. Už delší dobu totiž nebyli ve svých komunitách mezi spolubratry, ale sloužili každý na jiné faře na místě obyčejných diecézních kněží. A tak je soudruzi, kteří pozavírali všechny řeholníky, přehlédli.

Třetí výprava se nezdařila

Oběma šlo při organizování tajných přechodů přes hranice o záchranu kněžských povolání. Salesiánským bohoslovcům totiž nebylo v naší zemi umožněno dokončit studia a stát se kněžími. Jediná šance byla přejít ilegálně hranice a dostudovat v cizině. Společnými silami se jim podařilo zorganizovat dva úspěšné přechody hranic přes řeku Moravu poblíž obce Závod v srpnu a říjnu 1950. Potřetí v dubnu 1951 otec Reves upozorňoval otce Zemana, že by bylo lépe počkat, až opadne rozvodněná voda. Už se mu ho však nepodařilo odvrátit od záměru převést připravenou skupinu bohoslovců a kněží. Akci již nešlo zastavit – tehdy nebyly mobily – a vše již

bylo v běhu... Tato výprava však skončila tragicky a většina účastníků včetně Tita Zemana byla zatčena, krutě mučena a odsouzena k mnohaletému vězení (viz články *Věděl, co chce, našel i jak a Odvážný salesián v Milujte se!* č. 31, str. 6–14; online v archivu všech dosud vydaných článků na www.milujte.se).

Kněz s obrovskou odvahou a vytrvalostí

František Reves, který vše organizoval, ale nebyl přímým účastníkem výpravy, se pak musel skrývat před příslušníky SNB a StB. Byla dokonce vypsána odměna 100 000 korun pro toho, kdo by ho udal. On se však strachem spoutat nenechal. Dokonce byl v přestrojení osobně přítomen na soudním přelíčení s Titem Zemanem a jeho společníky, které se konalo ve dnech 20. až 22. února 1952!

Ve svém přestrojení za komunistu musel stále cestovat. Jednak nemohl dlouho zůstat na jednom místě, aby se nestal snadnou kořistí pronásledovatelů a aby zbytečně nevystavoval riziku

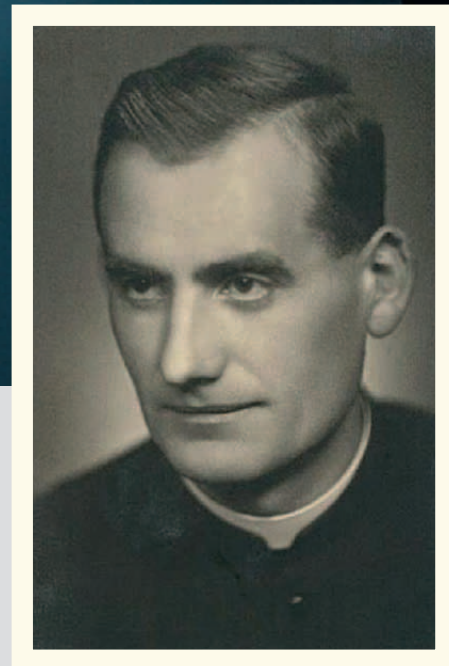

Foto: archiv MSI

P. František Reves

své hostitele a ochránce. I jim by hrozilo vězení...! Jezdil však po celém Slovensku a občas i po Čechách také proto, aby zorganizoval další skupiny, které chtěl převést do svobodné ciziny. Především mu šlo o salesiánské bohoslovce a pronásledované kněze, ale časem přibíral i další lidi, kterým hrozilo nebezpečí, že je totalitní režim uvězní. Kromě jiných takto zachránil i sestru Cecílii Kondrcovou (pozn redakce: její zážitky formou jejích vlastních vzpomínek jsou zachyceny v knize *Útěk sestry Cecílie* – viz upoutávka za tímto článkem) a tajně svěceného biskupa Pavla Hnilicu, SJ. Spolupracoval se zkušenými převaděči, na které se mohl vždy zcela spolehnout. A především spoléhal na Boží pomoc.

Prorocství světce: „Panna Maria vám pomůže...“

Věděl, že to, co dělá, je potřebné. Že záchrana duchovních povolání za to stojí – kdyby těm, kteří se rozhodli stát se ▷

František Reves se podílel na záchraně asi stovky lidí, víc než osmdesát z nich byli bohoslovci a kněží.

Foto: Pixabay, MikeDobe (CCO)

kněžími, nepomohl na západ, v komunistickém Československu by svou cestu ke kněžství uskutečnit nemohli.

Jeho odvahu a odhodlání vytrvat povzbuzovala i slova sv. Leopolda Mandiče, u kterého kdysi v Padově, v době svých studií v Itálii, vykonal svatou zpověď. Světec mu tehdy řekl: „Budete ve velkém nebezpečí života. Ale nebojte se, Panna Maria vám pomůže a ochrání vás.“

Zachránil osm desítek kněžských povolání

S postupujícím časem se však přechod přes hranice stával stále obtížnějším.

A vzrůstalo i nebezpečí, že bude dopaden – vždyť policie už měla i jeho přesný popis. A tak, i když ještě věděl o mnohých dalších, které by bylo třeba převést do zahraničí, musel se nakonec sám připojit k poslední, deváté skupině, kterou zorganizoval, a přešel přes hraniční řeku Moravu 29. dubna 1952.

František Reves se podílel na záchraně asi stovky lidí. Jeden z jeho tehdejších spolupracovníků, salesiánský kněz Ernest Macák, odhaduje, že víc než 80 z nich byli kněží a bohoslovci. Úplně přesný počet však není znám.

Později působil ve Francii a věnoval se tamějším slovenským krajanům.

Po roce 1989 několikrát navštívil Slovensko. Zemřel 19. června 1997 v Paříži.

Odvaha, ctnost opatrnosti a důvěra v Boží pomoc

Jeho nasazení pro záchranu kněžských a řeholních povolání nám může být příkladem, že i v situacích, které se zdají zcela beznadějně a ztracené, je možno něco dělat, dokonce mnohé zachránit a ovlivnit k dobremu. Kdo zachová klid a ctnost opatrnosti, kdo neriskuje zbytečně, ale pro dobrou věc a stále se odevzdává do ochrany Boží a prosí o pomoc Pannu Marii – ten se nemusí bát!

P. Marek Dunda ■

Doporučujeme k četbě i k dalšímu šíření:

Útěk sestry Cecílie

Napínavý, a často i úsměvný životní příběh řeholní sestry, která se po nástupu komunistů k moci dostává, ani neví jak, mezi nepřátele nového zřízení a utíká před zatčením.

(96 stran, příspěvek na tisk 20 Kč)

Jozef Luscoň: Do akce jde Titus!

Čtivé vyprávění o salesiánovi blahoslaveném Titovi Zemanovi, který v roce 1950 převedl přes hraniční řeku Moravu dvě skupiny bohoslovců a kněží. Třetí výprava skončila zatčením.

(128 stran, příspěvek na tisk 25 Kč)

Obě knihy je možné objednat jen za příspěvek na tisk a poštovné pomocí kuponu na str. 21 nebo na www.amims.net a www.fatym.com, kde je také k dispozici kompletní text on-line zdarma.

Největší štěstí? Přijít do nebe!

Otec František Reves neorganizoval jen odvážné přechody státní hranice. Vedl i exercicie – duchovní cvičení.

Připomínal při nich: „Pro věřícího člověka je největším štěstím přijít do nebe.“ Nabízíme vám některé z jeho myšlenek. Sám se jimi řídil.

Pamatujme si, že Bůh nás nejen stvořil, ale chce nás mít u sebe navždy. A i když nás stvořil bez nás, spasit nás bez nás nemůže. V tom s ním musíme spolupracovat, a to s milostí, kterou nám dává.

Bůh chce, abychom ho milovali. Lásku za lásku... Abychom uměli na jeho obranu říci i odvážné slovo.

Špatné náklonnosti jsou jako ptáci, co se uhníždili na věži kostela. Vždy, když kostelník jde zazvonit, rozletí se, ale čekají na blízkých větvích stromů. Jakmile zvuk zvonů utichne, zase se vracejí na věž.

Drahá Matko, Panno Maria, dej, abych spasil svou duši. Tuto střelnou modlitbu opakujte zvláště tehdy, když na vás dolehnou pokušení.

Všude, kde se děje něco velkého a důležitého pro spásu lidstva, tam je vždy Maria. Její starostlivé oko, její laskavá ruka a dobrota mateřského srdce.

Modleme se rádi, vyhýbejme se roztržitosti a prosme o rozumné věci.

Připravil P. Marek Dunda ■

Pramen pro celou sérii: Tóth, Imrich (ed.), *Živého ma nedostanete!* Spomienky Františka Revesa. Michal Vaško – Vydavateľstvo, Prešov, 2018.

Dárek od Ježíška

aneb Ještě pochybujete o síle dětské modlitby?

Když bylo naší dceři asi šest let, moc si přála k Vánocům Lego. Dosud si hrála s nějakými kousky, které našla u babičky v krabici po svém tatínkovi, ale přála si mít své „vlastní“. Nějakou dobu se za to každý večer modlila, ale s manželem jsme se jí snažili její prosbu rozmluvit, že přece už jedno Lego má – u babičky – a že jí ho klidně tatínek přiveze domů. Mezitím už poslala dopis Ježíškovi s tímto přáním a stále pevně věřila, že se jí na Vánoce splní. A dál se za to modlila...

Bylo přesně 6. prosince, svátek svatého Mikuláše, když u nás zazvonila poštačka s obrovským balíkem. Zírala jsem na to a ptala se manžela, co objednal? O ničem

„Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“

Pán Ježíš (Mt 7,7)

nevěděl. Když jsme balík rozbalili, byla tam velká krabice LEGO CREATOR, typ „postav si dům snů“, v hodnotě asi tisíc korun. Uvnitř balíku byl vložený lístek,

který něco vysvětlil, ale o to víc šokoval. V srpnu jsem se zúčastnila jedné fotosoutěže v časopise pro maminky a stala jsem se šťastnou výherkyní. V balíčku byla gratulace s přáním krásných Vánoc...

Pán Ježíš skutečně vyslyšel dětské přání a poslal po svatém Mikulášovi krásný dárek. Ten nejenže na Vánoce rozzářil dětské oči, ale svým způsobem ohromil hlavně nás – dospělé. Jak silná je moc dětské modlitby, jsme se v naší rodině přesvědčili už několikrát. Nechte děti, ať svými modlitbami „tlučou na Božské srdce“ – na milující srdce Pána Ježíše, a uvidíte zázraky...

Adéla ■

Foto: Flickr, Ninja Brick (CC BY 2.0)

„Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce.“

Pán Ježíš (Mt 18,10)

Viděla jsem Krista poníženého

Foto: Flickr, Erasmus Student Network (CC BY-NC 2.0)

Bílá sobota dopoledne na pohotovosti v jedné okresní nemocnici. Doprovázím svého manžela, který si na kole zranil ruku.

Rentgen má za sebou a čekáme před chirurgickou ambulancí. Je tu plno. Sedíme spolu s asi dvaceti dalšími lidmi už skoro dvě hodiny.

Sanitka přivezla další zraněnou ženu, za ty dvě hodiny už třetího člověka.

Bílá sobota dopoledne v okresní nemocnici. Doprovázím svého manžela, který si na kole zranil ruku.

Kousek od nás sedí na invalidním vozíku dosti korpulentní starší žena bez nohy.

Asi po hodině žena přijede na vozíku ke dveřím registrace a řekne sestře, že potřebuje na toaletu. ▷

Křížová cesta Jeho i má

Křížová cesta je rozjímavá modlitba: v duchu doprovázím Pána Ježíše na jeho cestě na Kalvárii, uvažuji nad tím, co pro mě z lásky udělal – a také nad svou životní cestou. V následujícím textu je vždy myšlenka k rozjímání a pak námět na modlitbu. Zde se dává nejširší prostor k vlastním myšlenkám... Tato forma je nejvhodnější pro přechod k celkovému samostatnému rozjímání Křížové cesty. Nejvhodnější je konat ji v pátek, v den, kdy Pán Ježíš za nás na kříži zemřel...

1. PILÁTŮV SOUD

Pane, snášíš pobuřující nespravedlnost. Učíš mě snášet i to, co se mi zdá nezasloužené.

2. KŘÍŽ

Pane, bereš na ramena kříž. Učíš mě, abych byl připravený na utrpení, když jsou nevyhnutelná.

3. PRVNÍ PÁD

Ježíši, padáš. A vstáváš. Posilňuj mě, když kříž bude převyšovat moje síly. ▷

Foto: MaxPixel, FreeGreatPicture.com

„Vy tady nemáte doprovod?“ odsekne sestra a marně se snaží ovládnout v hlase nervozitu.

Práce je opravdu hodně.

„Přivezl mě souseď, ale už musel odjet do práce,“ odpověděla paní.

„No tak si počkejte chvíli,“ odpověděla sestra o poznání soucitněji.

Paní odjela s vozíkem k toaletě, která je součástí velké čekárny.

Po chvíli vyšla z registrace sestra, navlékla si modré rukavice, otevřela dveře toalety a pomohla paní dovnitř.

Na lehátku těžce dýchá zjevně dezoorientovaný starší pán, kterého před hodi-

nou přivezl saniták. Zjevně neví, kde je a nikdo se s ním zatím nezabývá.

Po chvíli vyjde sestra z toalety, sundává si rukavice a zvláště se usmívá.

Je to reakce na událost na záchodě?

Uběhne asi 10 minut, sestra se vrací, otevře dveře na toaletu a zeptá se (vzhledem k čekárně plné lidí i nevhodně nahlas):

„Hotovo?“

Paní zřejmě odpoví, že ano a sestra přede všemi čekajícími pacienty prohlásí:

„Tak na to si musím přivolat posilu.“

Jde do sádrovny za rohem a požádá tam zdravotního bratra o pomoc s obézni-

Foto: MaxPixel, FreeGreatPicture.com

pacientkou. Odcházejí spolu na toaletu.

Po chvíli muž vychází a jde pro další pomoc do sádrovny.

Jdou oba v modrých gumových rukavicích a evidentně se celou situací baví.

Nevím, jestli je trapně jenom mně, nebo i dalším dvaceti lidem, kteří mají oči přilepené na mobilech a dělají, že nic nevidí a neslyší.

Mezitím už přichází můj muž z ambulance a tak opouštíme nemocnici.

4. SETKÁNÍ S MARIÍ

Ježíši, opouštíš svoji Matku.
Posiluj mne, když mám opustit milé osoby pro vyšší cíle.

5. ŠIMON

Šimon Ti pomáhá.
Dej, ať se nikdy nevyhýbám pomáhat Ti ve svých bližních.

6. VERONIKA PODÁVÁ ROUŠKU

Ježíši, jemnocitně odměňuješ Veroniku.
Naplnuj mě pozorností vůči těm, kteří mi prokáží i sebemenší službu.

7. DRUHÝ PÁD

Padáš za ty, kteří Tě vedou na popravu.
Dej mi sílu pracovat i pro ty, kteří činí zlo.

8. SETKÁNÍ SE ŽENAMI

I ve svém utrpení poučuješ a napomínáš.
I v bolesti a utrpení chci zůstat věrný svému povolání.

9. TŘETÍ PÁD

Potřetí padáš a vstáváš.
Nežádáš tedy, abych nikdy nebyl slabý, ale žádáš, abych vstal.

10. VYSVLÉKÁNÍ ZE ŠATŮ

Vysvlékání se přidávalo k tělesným mukám jako duchovní potupení.
Dej, ať si vždy vzpomenu na Tebe, když mě budou tupit.

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Přemýšlím nad celou tou situací, jíž jsem byla nechtěně svědkem.

Rezonuje mi s událostmi těchto dní – jak jsem již řekla v úvodu, bylo to na Bílou sobotu, den po Velkém pátku – a je mi docela úzko.

Viděla jsem Krista poníženého,
viděla jsem Šimony,
a co já,
my ostatní,
přihlízející,
mlčící většina?

Jana (podle dubnanka.signals.cz) ■

**Viděla jsem Krista
poníženého,
viděla jsem
Šimony,
a co já,
my ostatní,
přihlízející,
mlčící většina?**

11. PŘIBÍJENÍ

Znemožnili Ti každý pohyb, ale přesto nerezignuješ ve svém spásném díle.

Dej, abych v jakýchkoli omezeních nerezignoval ve svém povolání.

12. SMRT

Nikdo Ti nevzal život. Sám ho dáváš. Z lásky.

Dej, abych byl člověkem oběti. Z lásky.

13. SNÍMÁNÍ

Matka bere do náruče Tvoje mrtvé tělo.

Matko, vezmi mne do náruče nyní i v hodině smrti.

14. HROB...

Nezůstal jsi v hrobě ležet. Vstal jsi, Pane, a žiješ.

Ježíši, dej, ať s Tebou zemřeme a s Tebou věčně žijeme. Amen.

Připravil P. Pavel Zahradníček (podle publikace „Křížová cesta pro lidové i soukromé pobožnosti“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2006, 12 stran, formát A5, příspěvek na tisk 3 Kč – možno objednat na www.amims.net nebo kuponem na str. 21) ■

Korunka k Božimu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném růženci)

Na začátku:
Otče náš...; Zdravas Maria...;
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:
Věčný Otče, obětují Ti Tělo
a Krev, Duši i Božství Tvého
nejmilějšího Syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravasů:
Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):
Svatý Bože, Svatý Silný,
Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi
a nad celým světem.

Imprimatur
Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký,
v Hradci Králové dne 7. července 1995

Co uděláš, když tě poníží?

V mládí se Marián Kuffa věnoval karate a horolezectví. Nepřemýšlel o tom, že by se stal knězem. Plánoval si rodinu, děti. Pak se však pod ním utrhnul kus skály – následoval dvacetimetrový pád. Přežil a uzdravil se. Cítil, že Bůh mu vrátil život, a tehdy v něm uzrálo předsevzetí „vrátit svůj život“ Bohu – tím, že se bude věnovat těm, kteří to nejvíc potřebují. Stal se katolickým knězem. Je přestaveným Institutu Krista Velekněze. V podtatranské vesnici Žakovce pracuje s mladými lidmi z polepšovny, s navrátilci z vězení, včetně těch, kteří si odpykávali tresty za nejtěžší zločiny. Vypráví:

Měl jsem matku mimořádně jemnou a otce mimořádně tvrdého, alkoholi-
ka. Víím, co to je, celou noc nespát, jít

hladový do školy. To, co mně matka
dvě hodiny vysvětlovala, otec „vysvětlil“
za dvě minuty. Kdybych měl povahu jen

Foto: Flickr, dtpancio (CC BY-NC-ND 2.0)

po matce, moji „chlapci“, bývalí agresivní vrazi, by mě zabili. Kdybych měl povahu jen po otci, tak je zabiju já...

Naučila mě zacelovat rány

V mateřské školce mě jednou učitelka velmi ponížila. Musel jsem být vyslečený do naha na WC, bylo tam víc kluků, a děvčata se nám smála. Velmi mě tím zranila, hrozně jsem trpěl. Matka pro mě přišla a ptala se, co je mi.

„Je zlá ta naše učitelka, nemám ji rád,“ stěžoval jsem si.

„Maroško, já tě mám ráda,“ řekla mi matka a moje rána byla zacelená.

Co dělat, když tě potupí, poníží?

Jak jsem „zaopatřoval“ motorkáře

Jeli jsme s chlapci v autě a v zatáčce vyletěl motorkář ze silnice. Vyběhl jsem zaopatřovat (udělit svátost pomazání nemocných – pozn. redakce). Kamarád toho motorkáře se ptal: „Kdo jste, lékař?“

„Ne, kněz,“ odpověděl jsem.

Kopl mě do zadku, až jsem narazil

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozentý Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Prosil jsem Matku Boží: drž mi pravou ruku, než se uklidním...

Foto: Designed by rawpixel.com / Freepik

do stromu. Otočil jsem se a chtěl jsem mu dát ránu z karate. Ovládl jsem se a šel jsem zpátky do auta.

„Co je, faráři?“ ptali se chlapi.

„Nic. Jedeme.“

Teprve o kousek dál, u přejezdu, jsem řekl: „Kopl mě do zadku.“

Moji „chlapi“, kriminálníci, se rozčílili: „Otoč to!“

To by byl kovošrot z těch motorek!

„Něco s tím udělej, faráři!“

„Už jsem udělal.“

„A co?“

„Poslal jsem mu požehnání. To je těžší. Dát mu nejtvrdší úder z karate by bylo lehčí. Toto bylo těžší. Rozdávat facky je jednoduché. Chytat facky, na to je potřeba chlapa.“

Na setkání kněží

Na kněžské rekolekci jeden kněz přede všemi řekl: „Farář Kuffa za pár korun pokřtí i psa.“

Můj kaplan za mnou přišel: „Slyšel jsi to?? Co s tím uděláš?“

„Už jsem udělal.“

„A co?“

... a pak už jsem mu dal požehnání.

„Prosil jsem Matku Boží: drž mi pravou ruku, než se uklidním. Nejradši bych mu jednu vrazil. A pak už jsem mu dal požehnání.“

Tento můj kaplan mi pak řekl, že vstoupí do Institutu Krista Velekněže. Za jedno ponížení, potupení, jsem získal takového kněze.

Kamion v protisměru

Před několika lety vjel kamion do protisměru a zroloval mně v autě oba rodiče. Otec se z toho dostal, vystříhali ho z auta. Moje matka je mrtvá.

Na soudě jsem řekl: „Odpouštím za celou rodinu tomu šoferovi.“

Vím, že moje matka by to chtěla také tak.

P. Marián Kuffa (proneseno v Olomouci 11. 2. 2017, zkráceno podle dubnanka.signaly.cz) ■

Deset důvodů pro odmítnutí Istanbulské úmluvy

Česká republika ji podepsala prostřednictvím velvyslance při Radě Evropy Emila Ruffera již v květnu 2016. Podpis Istanbulské úmluvy tehdy veřejnost prakticky vůbec nezaznamenala. Podobně tomu bylo ve velké části evropských zemí. Istanbulská úmluva je mezinárodní smlouva, která pod záminkou ochrany žen před násilím zavádí do právního řádu genderovou ideologii a otevírá tak cestu „k osvobození člověka od jeho sexuality“ se všemi devastujícími důsledky: popření pohlaví, popření společenských rolí muže a ženy, popření rodiny a tím i znásilnění kulturních a náboženských tradic. Proto v roce 2018, krátce před tím, než měla být Istanbulská úmluva schvalována parlamentem, upozornili i čeští biskupové, že úmluva „obsahuje řadu nepřijatelných, pro státy a kulturu Evropy autodestruktivních prvků“ (viz zdroj na konci článku). Jde o určitá „čertova kopýtka“.

Pro platnost Istanbulské úmluvy v naší zemi musí proběhnout její oficiální schválení Parlamentem České republiky – tzv. ratifikace. Podle mezinárodního práva lze v této fázi oznámit Radě Evropy, že se ČR nehodlá stát smluvní stranou. Tím by došlo k zneplatnění podpisu. Při bližším seznámení se zněním Istanbulské úmluvy zjistíme, že obsahuje mnoho nesrovnalostí a absurdit, proto je třeba upozornit na těchto 10x „NE“. **Tématu se věnujeme proto, že je nadčasové. I kdyby došlo k odmítnutí úmluvy (zatím k tomu nedošlo, jen bylo schválení „dáno k ledu“), podobné snahy se budou zcela jistě vynořovat v budoucnu opakovaně – byť v jiných formách.**

1. Nadbytečnost Istanbulské úmluvy

V ČR již nyní máme zákony, které účinně potírají domácí násilí a násilí páchané

na ženách (např. zákon č. 135/2006 Sb. na ochranu před domácím násilím). Samozřejmě je možné provést dílčí novelizaci stávajících právních předpisů, ale není nutné přijímat problematický dokument Istanbulské úmluvy s jejími negativy. Z mezinárodní smlouvy není možné vybírat jen některá ustanovení, museli bychom ji přijmout celou se všemi negativními dopady na naši společnost!

2. Nová forma „třídního boje“

Úmluva vráží klín mezi muže a ženy a jejich vztah vnímá výhradně z pohledu boje o moc. Ze všech mužů dělá potenciální agresory, kteří si násilím udržují dominanci nad ženami, neboť již v úvodu tvrdí, že násilí na ženách je ze své strukturální povahy násilím založeným na pohlaví a že násilí na ženách je jedním z klíčových společenských mecha-

Jde o určitá „čertova kopýtka“...

nismů, nutícím ženy do podřízeného postavení vůči mužům (viz Preambule úmluvy). Jedná se o období třídního boje, jen místo osvobozovaných dělníků (jak to podává komunistická ideologie) mají zaujmout místo ženy, které je třeba osvobodit od mužů, a tím i od rodiny. Proto lze úmluvu označit za neomarxistický dokument.

3. Zpochybnění a postupná likvidace rodiny (ŽENA + MUŽ + DĚTI)

Úmluva deklaruje, že jejím cílem je prevence a potírání násilí na ženách, ale požaduje po státech, aby při aplikaci

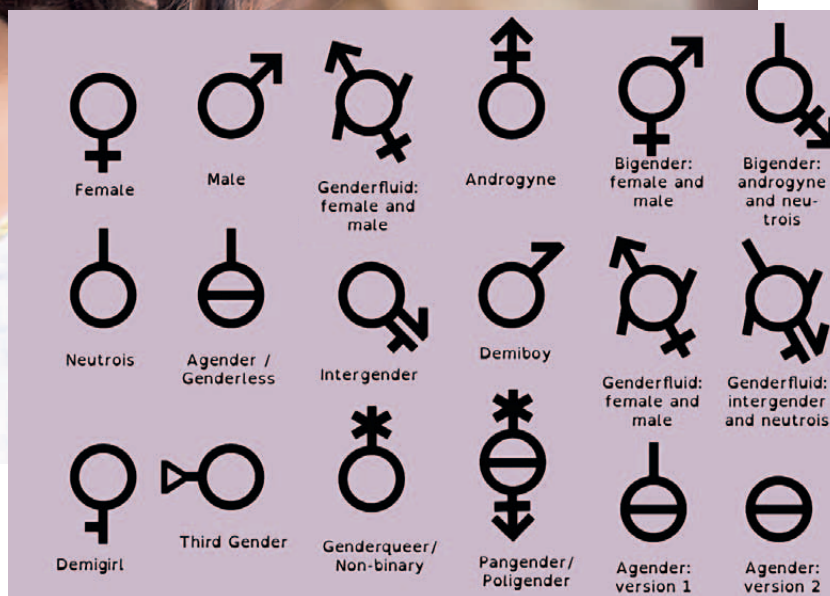
Foto: Flickr, Tjook (CC BY-ND 2.0)

úmluvy zaváděly tzv. „genderové principy“. Ty se snaží odbourávat rozdíly mezi muži a ženami formou odstraňování tzv. „stereotypních rolí“ a nahrazováním netradičními vzorci chování (údajně tzv. nestereotypními). Ve skutečnosti to znamená, že stát bude zasahovat do nejnějnějších vztahů a individuálního rozdělení úloh v manželství. V mnoha státech již byly zrušeny pojmy „otec“ a „matka“ a nahrazeny označením „rodič 1“, „rodič 2“. Dospělým mohou připadat tyto pokusy směšné, ale **cílovou skupinou pro převýchovu jsou děti a dospívající, u nichž lze pohlavní a tím i společenskou identitu znejistit.** Německo v roce 2018 zavedlo tzv. třetí pohlaví. V některých zemích již byli sezdáni tři gayové a tři lesby. Jedná se samozřejmě o pouhý začátek. Manželství a rodina se tak mohou stát nespecifikovaným útvarům mnoha osob. **Rozvrat**

rodiny však přináší rozvrat společnosti. Je třeba si položit otázku, jak se mohou v takovém prostředí zdravě vyvíjet děti? Psychologové hovoří jasně – děti, které neprožijí lásku otce i matky, jsou mnohem více ohroženy při utváření vlastní identity a v dospělosti u nich převládají psychické problémy.

4. „Genderová identita“ – proti vědě a zdravému rozumu

Istanbulská úmluva chce zavést do našeho právního řádu pojem **genderová identita**. V čl. 4 úmluvy se totiž zakazuje diskriminace nejen na základě pohlaví, ale i genderové identity. Co je tím míněno? Jedná se o vlastní

Symbol pro pohlaví ženské (Female), mužské (Male) a symboly některých dalších nově zaváděných genderových identit neboli rodů

Úmluva chce zavést do našeho právního řádu pojem „genderová identita“.

subjektivní identifikaci – rozhodnutí člověka podle toho, jak se v dané chvíli cítí. Nemáme se fixovat pouze na mužské a ženské pohlaví (heterosexualita), protože to je hlavní příčina útlaku ▷

Jen pro představu – podle australské komise pro lidská práva je 23 rodů: muž, žena, homosexuál, bisexuál, transgender, transsexuál, androgyn, agender, pansexuál, drag king, genderfluid, intergender, third sex, sistergirl atd...

a násilí. Proto má být pohlavních identit mnohem více, respektive nelze identity jasně definovat, protože lidská přirozenost se údajně stále proměňuje. Podle australské komise pro lidská práva bylo v roce 2012 cca 23 rodů, tj. genderů: muž, žena, homosexuál, bisexuál, transgender, transsexuál, androgyn, agender, pansexuál, drag king, genderfluid, intergender, third sex, sistergirl atd. Úplně se znevažuje poznání vědy, že se rodíme jako muž a žena s jasně definovanými znaky

v každé tělesné buňce – chromozomy XX= žena, XY= muž.

5. Likvidace tradic a kultury společnosti

V čl. 12 Istanbulská úmluva požaduje vymýtit předsudky, zvyky, tradice a další praktiky, které jsou založené na stereotypním pojmání rolí mužů a žen a na podřízenosti ženy. **Nejsou stanoveny žádné hranice a vymezení**, lze si pod tím představit téměř vše, včetně plnění mateřských

povinností, běžné soužití v tradičním manželství a rodině (muž a žena, děti), výchova dětí dle křesťanských hodnot, zaužívané kulturní zvyky a tradice. **Cestou k prolomení tabu bývají rozsudky soudů odkazující se právě na mezinárodní dokumenty.**

6. Nová státní ideologie

Úmluva **předkládá ideologický pohled, který sice není přijímán většinou, ale většinová populace se jí bude muset podříditi.** Stát se ratifikací Istanbulské úmluvy v čl. 14 zavazuje, že bude prosazovat a zohledňovat genderové hledisko na všech úrovních škol, ve státních institucích i v soukromém sektoru (sport, volnočasové aktivity, kulturní zařízení, média...). To ovšem odporuje Listině základních práv a svobod a demokratickému zřízení našeho státu.

7. Nový způsob převýchovy na všech úrovních škol

S tím souvisí, že na všech úrovních vzdělávání musí být do osnov zařazen materiál k tématům mezi něž patří **nestereotypní genderové role**. To znamená, že už v MŠ a ZŠ budou dětem podsouvány určité nestereotypní role, např. že mají právo si vybrat, jestli se cítí být dívkou, nebo chlapcem, případně zvolit si novou genderovou identitu. **Již nyní je připravována novela zákona o změně pohlaví dle subjektivního vnímání** (chlapec se cítí jako žena, proto může dle libosti změnit svoji identitu na ženskou pouhým prohlášením na úřadě). **Závažný problém nastane, když rodiče nebudou souhlasit s výukou genderové ideologie.** Jak se bude řešit tento rozpor? Stát má dle Istanbulské úmluvy povinnost přijmout **VŠECHNA** opatření za účelem podpory těchto změn a zásahů.

8. Přednost před vnitrostátním právem

Istanbulská úmluva bude vstupovat do celého právního řádu ČR. Stanoví-li naše zákony něco jiného, než určuje úmluva, bude muset platit ustanovení vyplývající z Istanbulské úmluvy. Veškeré právní předpisy této úmluvy jsou ovšem nejednoznačné, dají se vykládat různě. Úmluva bude moci nastolit genderový pohled, který pronikne do celého právního řádu a může se dotýkat prakticky všech oblastí našeho života. Při jejím výkladu se tak může otevřít cesta k likvidaci tradic a kulturního dědictví národa, k potírání a zákazu náboženského vyznání, k likvidaci manželství a rodiny, devalvací

Foto: Designed by Freepik

Ratifikací Istanbulské úmluvy se stát podle čl. 14 zavazuje, že bude prosazovat a zohledňovat genderové hledisko na všech úrovních škol, ve státních institucích i v soukromém sektoru.

Foto: Designed by Freepik; Pixabay, jplenio / koláž: MSI

Ve svých důsledcích může umožnit i zavírání škol, firem a institucí, které budou v rozporu s ideologií genderu.

významu mateřství, likvidaci práva rodičů na výchovu dětí (a v případě „neposlušnosti“ rodičů k možnosti odebrání dětí dle příkladu norské sociální služby Barnevernet), adopci dětí homosexuály, prakticky libovolnému právu na změnu pohlaví. Může umožnit i zavírání škol, firem a institucí, které budou v rozporu s ideologií genderu.

9. GREVIO – dohled nad dodržováním

Pro kontrolu dodržování úmluvy je určen monitorovací orgán GREVIO, který je složen z 15 členů (v současnosti 13 žen a 2 muži) a dotován národními státy. Je to orgán, jehož členové mají maximální de facto doživotní imunitu, i kdyby se dopustili v naší zemi při výkonu své funkce nejtěžších zločinů (viz *Důvodová zpráva k úmluvě: Příloha – Výsady a imunity*).

Mají veliký vliv na národní legislativu. Ve spolupráci s nevládními organizacemi mohou prosazovat extrémistická stanoviska, především v otázce genderové problematiky, a následně nutit ČR

ke změně legislativy. Z dosavadní praxe kontroly států, které již Istanburskou úmluvu ratifikovaly, je zřejmé, že **pohled GREVIA není neutrální, ale sleduje převážně genderové hledisko.**

10. Vysoká finanční náročnost

Dle Istanburské úmluvy státy musejí vyčlenit „dostatek“ finančních prostředků na několik účelů: finanční úhrada nákladů na kontroly GREVIA, financování neziskových organizací činných v ochraně žen a prosazování zásad úmluvy (především gender kritérií), vytvoření nových orgánů ke splnění všech úkolů stanovených úmluvou (koordinace, imple-

mentace, monitoring, vyhodnocování, vytváření statistik, informační povinnosti, průzkumy, prevence...), odškodňování obětí, zajišťování jejich potřeb včetně bydlení, vzdělání či zaměstnání, změna vzdělávání na všech úrovních, včetně MŠ. Toto vše představuje vysokou finanční náročnost – výdaje by museli hradit všichni daňoví poplatníci včetně těch, kteří by s nově nastolenou politikou genderové ideologie nesouhlasili.

Podle materiálů poskytnutých Alinací pro rodinu připravil P. Pavel Zahradníček ■

Zdroje:

Dopis představitelů církví poslancům Parlamentu ČR ze 7. června 2018 (<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/180625cirkve-ke-schvalovani-tzv-istanburske-umluvy-v-cr>)

<http://www.alipro.cz> (Aliance pro rodinu)

„Co říci na závěr? Je starou zkušeností, že obrana ohrožených svobodných lidí je snazší a efektivnější než vzpoury otroků a vězňů.“

Mons. prof. Petr Piřha v souvislosti s Istanburskou úmluvou

zdroj: Kázání v katedrále sv. Víta 28. 9. 2018; on-line na youtu.be/_F4vs0hFhaY

Při nejasnosti vztahů se všem žije obtížně

Jeho jméno jistě znáte, a to nejen proto, že byl v letech 1992–1994 ministrem školství. V říjnu 2018 na něj kvůli kázání, ve kterém upozornil na nebezpečí, která skrývá tzv. Istanbulska úmluva, podala trestní oznámení Česká ženská lobby (Státní zastupitelství pro Prahu 1 odmítlo trestní oznámení jako neodůvodněné, protože nebylo sledáno podezření z trestného činu).

Mons. prof. Petr Piřha nám sice z časových důvodů odmítl rozhovor, ale dal nám k dispozici své dřívější práce, z nichž jsme vybrali následující pasáže jako odpovědi na naše otázky.

V současné době se věnujete debatám o Istanbulské úmluvě. Jaký je váš pohled na vztah muže a ženy a na otázku rodiny?

Vztahy mezi ženami a muži, jejich vzájemné chování, jsou vážným tématem výchovy. Ne proto, že soudobé družky bojovně Vlasty opět pozvedly zbraně (narážka na pověst *Dívčí válka* ze *Starých pověstí českých* – pozn. red.), ale proto, že při nejasnosti tohoto vztahu se všem obtížně žije.

Nebudu se příliš zabývat dějinami emancipace, protože je jasné, že zrovno-právnění žen ve smyslu stejného práva na vzdělávání, na výkon veřejných funkcí či práva volit jsou podmínky pro rozvoj společnosti nutné. Vidím to jasně na tom, co je neřešitelným dilematem fundamentalistického islámu, který mimo jiné podlamuje výkon své společnosti tím, že se ochuzuje o velkou část svého lidského a intelektuálního potenciálu. Nebudu se také zabývat různými nesmyslnými požadavky formálně dokonalé rovnosti před zákonem a v zákoně. Poznamenám

Foto: PxHere (CCO)

*Je jasné,
že zrovnoprávnění
žen ve smyslu
stejného práva
na vzdělávání,
na výkon veřejných
funkcí či práva
volit jsou podmínky
pro rozvoj
společnosti nutné.*

*Rozdíl mezi muži
a ženami však existuje,
je biologicky dán.*

Foto: AAP

Ženské jméno, mužské tělo: robustní Hannah Mouncey (vpravo) – dříve hráč australského fotbalu, podstoupil „změnu pohlaví“ a nyní hraje v ženském týmu

Foto: Designed by Peoplecreations / Freepik

pouze, že jsem hlasoval proti návrhu věnovat několik desítek milionů dolarů na to, aby byly přeformulovány všechny zákony podle vzoru amerického *he or she, on nebo ona* (aby v zákonech bylo uváděno „soudce nebo soudkyně“, „ministr nebo ministryně“ či třeba „pope- ▷

Jsou oblasti, kde zatím ani nejbojovnější feministky nic nenamítají. Sportovní disciplíny v atletice jsou stále rozděleny na závody žen a mužů.

Mons. prof. PhDr. Petr Piřha, CSc., dr. h. c.,

... je český katolický kněz, bohemista, lingvista a pedagog. V letech 1992–1994 zastával funkci ministra školství. Je autorem řady odborných a populárně naučných knih z oblasti výchovy, učení a lingvistiky a jedním ze zakladatelů české matematické lingvistiky. Mimo to sepsal řadu knih o významných osobnostech katolické církve, např. *Čechy a jejich svatí*, *Pocta sv. Anežce Přemyslovně*, *Slyšte slovo a zpívejte píseň*; dále *Paměť a naděje*, nebo *Triptych na oltáři Lásky*... Za své zásluhy byl oceněn mimo jiné Komenského medailí UNESCO, cenou MŠMT, Pamětní medailí UK a státním vyznamenáním Za zásluhy.

Podle wikipedia.org

Foto: ©Zieněk Poruba, Člověk a Víra

Jeden z rozdílů dosud zpochybněn není, a to je těhotenství a porod.

Foto: Designed by Freepic.diller / Freepik

láři a popelářky“ – pozn. redakce). Mým argumentem je, že pouze nezdravě ego-centrický člověk se cítí uražen tím, čemu všichni běžně rozumějí, a nedovedu si představit, kam až bychom musili jít. Také beletrii bychom museli přepsat, protože poutník, který viděl lišky, mohl vidět i lišáka, husopaska na mezi nepásla jen samé husy... Což je jen pár příkladů, kde feministky mohou být spokojeny, neboť jsou v nich diskriminováni muži, právě tak jako ženy v případě kaprů, krtků či bažantů.

Budu se zabývat tím, co je vážné, totiž navozením takové představy rovnosti mezi ženou a mužem, že to pro svou neopodstatněnost vadí. Feministické hnutí žádá, aby polovina nebo alespoň podstatná část spolupracovníků byly ženy. Výsledkem nutně je, že výběrové řízení nemůže být plně objektivní, protože nelze přijmout všechny muže lepší než kterákoli uchazečka, protože to by bylo proti zásadě rovnosti. Při konkurzu na pracovníka laboratoře jde o vlastnosti, které mají muži i ženy, a je tedy správné vybrat toho člověka, který je nejlepší bez ohledu, zda jde o muže, či ženu.

Jak je to tedy s rozdíly mezi muži a ženami?

Rozdíl mezi muži a ženami existuje, je biologicky dán a jsou oblasti, kde zatím ani nejbojovnější feministky nic nenamítají. Neprohlásily ještě, že v hokejovém týmu má být alespoň třetina hráček. Sportovní disciplíny v atletice jsou stále rozděleny na závody žen a mužů. Směřuji k tomu, abych ukázal, že formální rovnostářství uvede feministky (a uvrhuje ostatní ženy) do logického sporu v požadavcích. Není možné žádat současně rovnost i zvláštní ohledy. Od doby, kdy mně jistá Vlastina družka podrážděně sdělila, abych ji neurážel, když jsem jí chtěl pomoci s kufrem, nevím, jak se chovat. Rád lidem pomůžu, ale nerad je urážím. Ptát se: „Neurazilo by vás, paní, kdybych vám vyzdvihl zavazadlo?“, mně přijde divné, nemluvě o tom, že i to by bylo urážející. Za tohoto stavu věci začne upadat a mizí ohleduplnost vůči ženám a nastupuje chlapské hulvátství.

Jeden z rozdílů dosud zpochybněn není, a to je těhotenství a porod. Těhotné ženy také stále požívají jak ochranu, tak

Těhotné ženy také stále požívají jak ochranu, tak i určitou úctu. Bohužel se to nedá tak úplně říct o stavu mateřství.

Foto: Flickr, Andrew Dyer (CC BY-SA 2.0)

i určitou úctu. Bohužel se to nedá tak úplně říct o stavu mateřství. Tam už jsme svědky věčného rovnostářského přístupu a nejde jen o to, ře muži vykonávají svou část domácích prací, což je zcela v pořádku, ale ře občas jde i o požadavek: *já byla těhotná a rodila jsem, tak ty budeš chovat*. Muř, který nemá mléko, musí krmit z lahve. Dítě přeřije, matka se hormonálně srovná a všechno je nepřirozené.

Jaké jsou důsledky?

Skrytějším důsledkem takových rovností však je, ře z muže se pozvolna a nepozorovaně stává taková druhá mamina a někdy i domácí putěk. Nesklouzne do polohy trapného muže pod pantoflem, ale bytosti, která ustrne v dětinských hrách s o mnoho starší sestrou. Nestane se nebo přestane být mužným a nemůže pak plnit roli muže.

Téměř tragickým důsledkem přehnané emancipace řen je ztráta mužnosti v celém rozsahu populace. Muřnost lze budovat jen ve vztahu k řenství. Muřnost, tak jak ji známe z ideálu rytířství a dvornosti, se rozpadne. Namísto muže se setkáváme stále častěji s hulvátem, který v hospodě vykládá vtipy o slepicích (ře se tím prohlašuje za kohouta na hnoji, mu nedochází) a ve styku s řenami je hrubý, anebo s kloučky, kteří zbaběle vyhoví ▷

Téměř tragickým důsledkem přehnané emancipace řen je ztráta mužnosti v celém rozsahu populace.

Foto: Flickr, Lupuca (CC BY-SA 2.0)

kdykoli a v čemkoli. Nepřítomnost mužného vzoru pak podlamuje výchovu další generace.

Ruku v ruce s tím jde i ztráta ženského vzoru, protože úspěšná manažerka,

kteřá vedle své firmy řídí i detašované pracoviště domova, není vzorem ženy-matky. Můj názor je tedy ten, že je dobře cítit rozdíl mezi mužem a ženou. Myslím dokonce, že slovo *člověk* je vlastně ozna-

čení lidského páru. Teprve ten má životodárnou schopnost. Muž i žena ovšem jsou lidé a v tom jsou si rovni. Ale jsou odlišni a jejich odlišnost, která kulminuje v mateřství, vede k tomu, že je nezadatelnou povinností mužů chránit ženy, protože tím chrání život, a je blaženým jářmem žen přijímat mužnou ochranu, která přísluší těm, kdo požívají úcty a lásku.

Nepodaří-li se nám pozvednout tento ideál, nebudeme mít muže, protože budeme mít hulvátské baby, a nebudeme mít ženy, protože budeme mít hysterické mužatky.

Jako kněz chci být takový, že budu na světě tak trochu navíc, abych se mohl postavit, kde je prázdné místo.

Foto: PxHere (CCO)

A proto tak chráním to dítě v sobě, protože je silné jako Boží slovo.

Co považujete za své životní a kněžské poslání?

Odpočátku, opravdu od mládí mi to bylo jasné, i když k formulaci, kterou uvedu, jsem dospěl až ve svých osmdesáti letech.

Chci být takový, že budu na světě tak trochu navíc, abych se mohl postavit, kde je prázdné místo. Být holí chromému a okem slepci. Být otcem sirotka někde na jihu, synem dětmi opuštěné matce ze severu, na východní hranici být průvodcem děvčete, kterému se zabil snoubenec, dokud nenajde poctivého muže, který ji bude milovat, a pokusit se přátelstvím podepřít muže západu, kterému popravili bratra. Večer odvést Marii od hrobu domů a za úsvitu tam doprovodit Maří Magdalenu. Být kašpárkem pro nemocné děti a klaunem pro dospělé, kteří už se dávno nesmáli. Být protivný jak podomní prodavač zrcadel těm, kdo nosí věnce na hrob svého svědomí se stuhou „Spi sladce“ a v duchu říkají: neozývej se, ty příčino všech malérů. To není lehký, žádný chlap by to neunes. A proto tak chráním to dítě v sobě, protože je silné jako Boží slovo. Když Bůh řekl: *At je svět*, proč by nemohl i nás zavolat jménem a dát nám místo a úkol v něm. V životě jde jenom o to dítě, abys je poznal, přijal a zůstal jím, ať se děje, co se děje.

Co byste vzkázal našim čtenářům?

Držíte v ruce časopis *Milujte se!*. To ovšem má dva významy: *milujte se navzájem* a *milujte sebe sama*. Usilujte vždy o to, co říká první význam, a neustále bojujte proti tomu, co říká druhý, aby z vás nevyrostli sobci.

Mons. prof. Petr Piřha (první tři odpovědi vybrány z knihy Petra Piřhy „Výchova, naděje společnosti“; předposlední je z jeho knihy „Triptych na oltáři Lásky“; poslední byla zodpovězena bezprostředně) ■

Prosba o víru, naději a lásku

*Dej mi moudrou
trpělivost říkat
lidem „ne“ tak, aby
za to poděkovali.*

„Vřichni se modlíme. Mnozí si postupně vytvořili svou vlastní modlitbu, kterou se pravidelně modlí. Máte takovou modlitbu i vy a budete ochoten se o tuto svou duchovní intimitu podělit?“
zeptali jsme se
Mons. prof. Petra Piřhy.

Ano, mám. Jde vlastně o vzbuzení tří božských ctností. Zní takto:

Bože, náš nebeský Otče, prosím Tě o víru, naději a lásku.

Prosím Tě, abych si živě uvědomoval, že jsi neustále s námi a že nás spojuješ. Prosím Tě, abych podle toho jednal i mluvil a žil v Pravdě. Prosím, abych byl dostatečně tichý, abych slyšel Tvůj hlas, a dosta-

tečně pokorný, abych ho poslechl. Prosím, abych se naučil žít v Tvé přítomnosti, unesl váhu Tvé lásky a zář Tvé tváře.

Prosím Tě, abych se pevně opřel o neproměnný řád, který jsi stanovil, věřil v Tvá zaslíbení a trpělivě čekal na jejich naplnění. Prosím Tě, abys přijal mou vděčnost, že jsi mne povolal k bytí, a dal mi důvěru, že naplním úkol, který jsi mi svěřil. Dej, ať ho dobře poznávám a poctivě plním. Dopřej mi, abych Tě nezklamal, protože i to je Tvůj dar.

Prosím Tě o lásku, neboť je to život sám, jediný jeho důvod a jediný smysl, veřkerá jeho barvitost a krása. Dovol mi, abych splynul s tím proudem, který od Tebe vychází a k Tobě se vrací, ale neztratil svou identitu a zůstal sám sebou. Dovol mi, abych života dosyta užíval s takovou vděčností, že se stane slavností ke Tvé

slávě, a neodpírej mi vanutí Tvého svatého Ducha.

Prosím Tě, Bože, nauč mě milovat, být ochotný pomáhat, nepřehlédnout potřebného a být připraven přinášet oběti. Dej, ať nechovám zášť ani hněv a jsem ochoten ke smíru, odpoušet rychle, cele, trvale a opětovně. Ať každému přeji víc dobra, majetku, uznání a štěstí, než mám já sám. Nauč mě lidem více naslouchat a rozumět, brát vážně jejich pohled a odlišné názory. Dej mi moudrou trpělivost říkat lidem „ne“ tak, aby za to poděkovali. Doved' mne k tomu, že nikoho neodsoudím, protože o něm nevím dost a sám potřebuji Tvou milost, neboť jsem chybující. Vlož, prosím, do mého srdce mír, abych byl jeho nositelem, zvěstovatelem a spolutvůrcem. Amen.

Mons. prof. Petr Piřha
(perex redakce) ■

Foto: Flickr, garryknight (CC BY 2.0)

Neber si to osobně? Ber to osobně!

Přestože není dobré zůstat jen u náhodného „otevření Písma“, ale číst a rozjímat ho pravidelně, přetiskujeme svědectví o tom, jak Bůh dokáže skrze Písmo vtipně reagovat na aktuální situaci.

Jsem vdaná a máme s manželem čtyři děti, které vnímám jako velký Boží dar.

Chci se podělit o zkušenost s Boží láskou, která k nám v životě promlouvá různými způsoby a která hledá sebemenší příležitost, aby se naše srdce setkala.

Nestíhám, tak aspoň poslouchám

Často u vaření poslouchám různá kázání. A v jednom z nich kněz připomínal, jak

číst Bibli. Jak její slova „vzít osobně“. Jak se máme Boha ptát: „Co jsi dnes pro mě nachystal? Co mi chceš říci? Čím ti dnes mohu udělat radost?“

S mojí únavou a prací kolem domácnosti mi zbývá málo času na čtení, ale dala jsem na radu toho kněze a vzala Bibli do rukou. Otevírám ji tedy a ptám se: „Pane Ježíši, znáš opravdu každou naši myšlenku? Řekni mi to, prosím Tě.“

Odpověď, která mě překvapila

Otevřu naslepo Bibli a zrak mi padl hned napoprvé na větu:

„Ano, i vlasy na vaší hlavě jsou všechny spočteny.“ (Lukáš 12,7)

Toužila jsem, aby mi Ježíš odpověděl, jestli vnímá všechna moje trápení a vše to bolavé a zraněné a On dal okamžitou odpověď.

Kdyby jen jednou...

O nějaký čas později, bylo to ráno a moc se mi nechtělo vstávat. Vzala jsem Bibli a ptám se Pána Ježíše: „Co ode mě dnes očekáváš?“ Opět otevřu naslepo knihu a zrak mi padnul na větu:

„Co děláš, ospalče, vstaň a volej ke svému Bohu.“ (Jonáš 1,6)

Píši o jedné z mnoha milostí, které stále zakouším. Učím se milovat Ježíše a vím, že On miluje vždy první, čeká jen na naše ano, žebrá o naši ruku.

Miluji Tě, Ježíši. Dal jsi mi znovu poznat, že všechny okolnosti v našem životě vnímáš, že je bereš na vědomí a držíš vše pevně ve svých rukou.

Eliška (redakčně upraveno) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Boží poznání je nekonečné.^[De fide]

Bůh poznává všechno skutečné v minulosti, přítomnosti i budoucnosti.^[De fide]

Bůh poznává vše pouze možné.^[De fide]

Bůh předvidá s neomylnou jistotou také budoucí svobodné jednání rozumných tvorů.^[De fide]

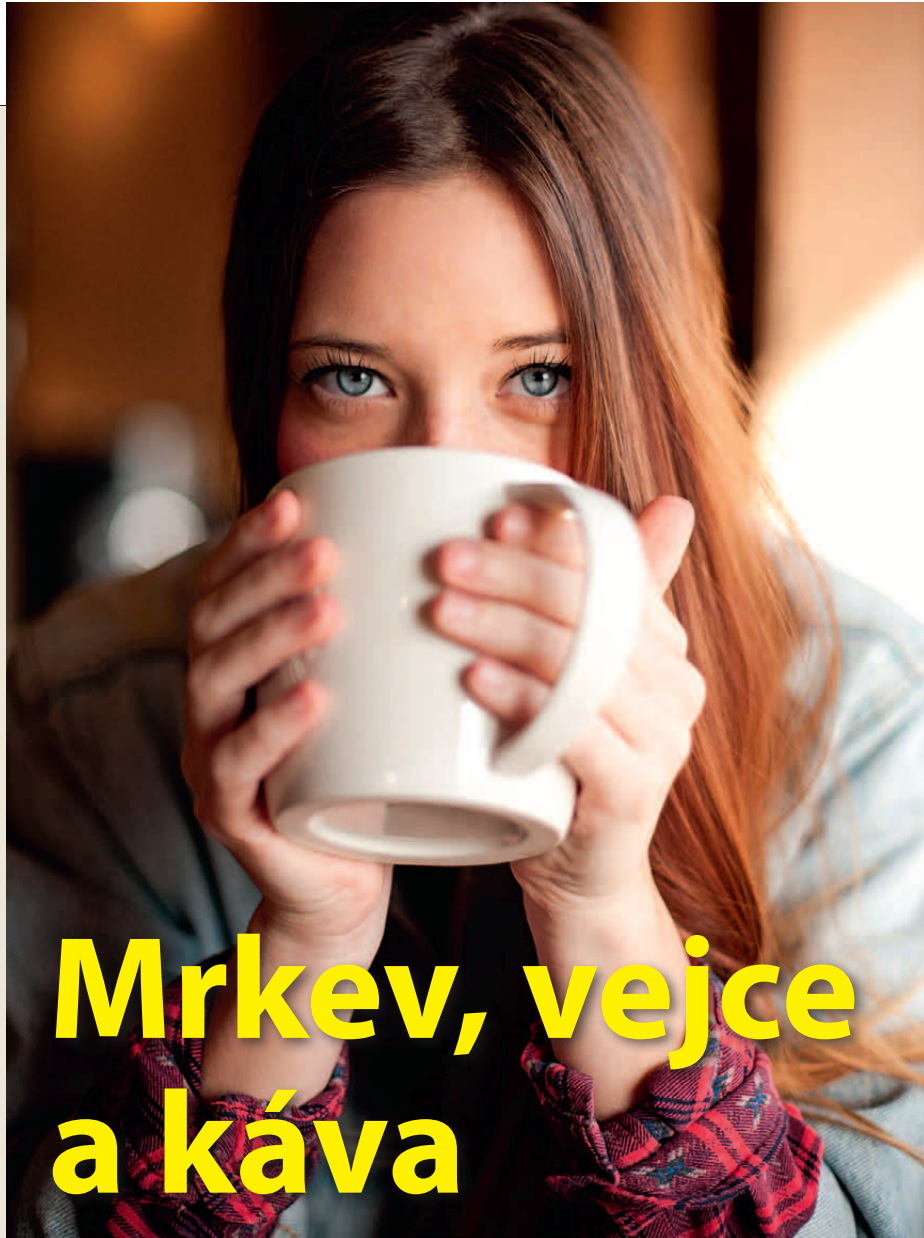
Bůh je všemohoucí.^[De fide]

Bůh je absolutně věrný.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc;
Matice cyrilometodějská, 1994.

Foto: Designed by jcomp / Freepik

„Co děláš, ospalče, vstaň
a volej ke svému Bohu.“
ze starozákonní knihy Jonáš

Mrkev, vejce a káva

Foto: Flickr, Mike Monaghan (CC BY-NC-ND 2.0)

Jedna dívka si přišla postěžovat k mamince, jak je život těžký. Už nevěděla, jak dál, měla chuť všechno vzdát, byla unavená bojem s každodenními starostmi. Připadalo jí, že jakmile jeden problém vyřeší, hned se objeví další a všechno zase zkomplikuje. Matka ji vzala do kuchyně. Naplnila tři rendlíky vodou a zapálila pod nimi. Voda přišla brzy do varu. Do prvního dala

mrkev, do druhého vejce a do třetího hrst mleté kávy. Nechala je beze slova nějakou dobu vařit. Po nějakých dvaceti minutách vypnula sporák. Vytáhla mrkev a položila ji na talířek, stejně tak i vejce, kávu přecedila do hrnku.

Pak řekla matka dívce, aby si sáhla na mrkev: udělala to a viděla, že je měkounká. Pak jí matka řekla, aby si vzala

do ruky vejce a rozbila je: když sloupila skořápku, viděla, jak vejce varem ztvrdlo. Matka řekla dívce, ať ochutná kávu. Dívka se napila a usmála se nad bohatou chutí a vůní nápoje.

Pak se matky zeptala: „Co to má všechno znamenat?“

Matka jí vysvětlila, že každá z těch tří věcí musela čelit stejnému protivenství: vroucí vodě. A každá z nich reagovala jinak.

Mrkev vešla do vody silná a tvrdá, ale po marném boji s vroucí vodou změkla a zeslábla.

Vejce bylo na počátku křehké. Tenká skořápka chránila jeho tekutý vnitřek, ale v boji s vroucí vodou ztvrdlo.

Zato mletá káva se chovala naprosto jedinečně. Když byla vhozena do vody, začala na tu vodu působit a úplně ji proměnila!

„A která z těch věcí jsi ty?“ zeptala se matka své dcery. „Když na dveře zaklepe problém, jak odpovídáš? Jsi jako mrkev, která změkne? Nebo jako vejce, co ztvrdne a vyprahne mu srdce? Nebo jsi jako káva, která promění vodu svými vnitřními schopnostmi?“

Utrpení je jako sochařské dláto: ukáže, co je v tobě.

Bruno Ferrero

(z knihy „Rosa pro duši“, Portál, Praha, 2014; možno zakoupit jako knihu nebo e-knihu na <http://obchod.portal.cz>) ■

Když na dveře zaklepe problém, jak odpovídáš?

Řád sv. Pavla, prvního poustevníka (OSPPE) – paulíni

Řád sv. Pavla, prvního poustevníka, se odvozuje od jména sv. Pavla z Théb (228–341). První komunitu shromáždil z poustevníků biskup Bartoloměj v klášteře na hoře Patacs v Maďarsku a dal mu první pravidla řeholního života. Za zakladatele řádu je považován bl. Eusebius z Ostřihomi, který založil klášter na hoře Pilis, kde žili bratři po vzoru sv. Pavla poustevníka. V r. 1250 se oba kláštery spojily. Oficiálně byl řád pod řeholí sv. Augustina schválen r. 1308. Rozrůstal se po celé Evropě, v 16. stol. měl 300 klášterů v 8 provinciích. Ale bitva u Moháče (1526) přinesla řádu pohromu: Turci bratry povraždili a kláštery vyplenili. Těžiště života paulínů se přesunulo směrem k Polsku, kde je nyní 22 klášterů, v ostatních zemích 48.

V začátcích hrála u paulínů hlavní roli modlitba podle slov „solum cum Deo solo“ – „sám s Bohem“ – řád měl tedy kontemplativní charakter. Časem začali bratři aktivněji působit v apoštoláte a řád se stal kontemplativně-činným. Dnes jsou v ČR dvě komunity paulínů: v Ostravě a v Plzni. Naplněním paulínského života je kontemplativní modlitba v samotě a krásné slavení liturgie, pokání vyjádřené chudobou a pracovitostí, úcta k Panně Marii a apoštolská horlivost řízená Duchem Svatým.

Kontakty: Bogdan Stępień OSPPE, Klatovská třída 176, 301 00 Plzeň, tel.: +420 733 742 220 e-mail: paulini.plzen@gmail.com, <http://www.powolania.paulini.pl>

Foto: archiw OSPPE

Foto: Flickr, meltsley (CC BY-NC-SA 2.0)

Krise není katastrofa, ale čas, kdy se rozhoduje o tom, co bude dál

Význam některých slov se vytrácí a je třeba si ho znovu připomenout.

Řecké „krisis“ znamená „rozhodná chvíle“ nebo „rozhodná doba“ – tedy krátký či dlouhý čas, ve kterém se o něčem rozhoduje. Pochází z řeckého slovesa „krino“ – to znamená: vybírám, posuzuji, měřím mezi dvěma opačnými variantami. Krize není sama o sobě nějaká katastrofa. Je to doba, často velmi těžká a náročná, ve které se člověk osvědčuje a rozhoduje o svém dalším směřování. Často je doslova dotlačen k nějakým rozhodnutím a změnám, protože tak, jak to šlo doposud, to už dál nejde... Když ho krize přivede k dobrým rozhodnutím a on udělá potřebné změny, do budoucna získá. Může ale také zareagovat špatně – a pak může následovat skutečná katastrofa...

O významu krizí v našem životě hovořili na jedné z charismatických konferencí i P. Vojtěch Kodet a Kateřina Lachmanová. Výběr z jejich myšlenek je současně i pozváním na každoroční Katolickou charismatickou konferenci v Brně, která se koná vždy v červenci (viz pruh s fotokronikou z minulých ročníků konference při spodním okraji stran 53–58).

Jako putování nehostinnou pouští do krásné země

Zaposlouchejme se nejprve do jednoho textu z Deuteronomia – páté knihy Mojžíšovy, kde na nás dýchne právě význam cesty pouští, jak ji prožíval izraelský národ – a která je také obrazem pro nás:

„Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil a vyzkoušel a poznal, co je v tvém srdci, zda budeš dbát na jeho přikázání, či nikoli. Pokořoval tě a nechal tě hladovět, potom ti dával jíst mannu, kterou jsi neznal a kterou neznali ani tvoji otcové. Tak ti dával poznat, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst. Po těch čtyřicet let tvůj šat na tobě nezvetšl a noha ti neotekla. Uznej tedy ve svém srdci, že tě Hospodin, tvůj Bůh, vychovával, jako vychovává muž svého syna. Proto budeš dbát na přikázání Hospo-

dina, svého Boha, chodit po jeho cestách a jeho se bát. Vždyť Hospodin, tvůj Bůh, tě uvádí do dobré země, do země s potoky plnými vody, s prameny vod propastných tůní, vyvěrajícími na pláni i v pohoří,... do země, v níž budeš jíst chléb bez nedostatku, do země, v které nebudeš postrádat ničeho..." (Dt 8,2nn)

Krize a duchovní růst

Jedním z velkých témat duchovního růstu je téma KRIZE. Toto slovo je velmi mnohoznačné v dnešní době. Víte, že někteří mluví o tom, že všechno je v krizi, všichni jsou v krizi, jiní zase, aby se vymezili, tak říkají, že žádnou krizi nikdy neměli a mít nebudou. A nebo zesměšňují ty druhé, kteří nějak kolísají.

Budeme tomuto tématu věnovat pozornost i z toho důvodu, že je i z hlediska historického, i z hlediska duchovního skutečně centrální částí našeho duchovního růstu. Vzpomeňme na Exodus, na putování Izraelitů z Egypta do Zaslíbené země: museli jít dlouho pouští. Neznamená to, že by člověk musel být pořád na dně, ale pořád prochází procesem očištění a proměny, který má různé podoby.

Těžká doba, ale i doba velkých šancí

Co tedy krize je? Mohli bychom říci, že krize je těžké a někdy velmi temné období našeho života. Vždycky jde o prožívání něčím velmi nejisté a nebezpečné, které

Foto: Flickr, G. J. Charlet III (CC BY-NC-SA 2.0)

člověka vnitřně znepokojuje, rozrušuje a ledacos v našem životě přestavuje nebo i boří. Každá krize ale v sobě nese naději východiska, a co je podstatné, dokonce i příslib velkých proměn k lepšímu, které nastanou, když se tímto obdobím dobře projde.

Rizika, která krize přináší

Ano, jde o období rizikové, poněvadž ne každý, kdo je v krizi, musí z ní vyjít dobře. Jsou lidé, kteří z krizového období vyjdou velmi špatně a rozhodnou se dokonce

pro cestu odpadu od víry. Jsou lidé, kteří jakoby zakrní, stagnují v období krize a přestanou se duchovně rozvíjet. Pak dochází k něčemu velmi tragickému, poněvadž člověk navenek neopustí život víry ani Církev, ale ztratí vnitřní schopnost osobního vztahu s Bohem, zodpovědnosti, jemnosti a krásy, kterou přináší naše modlitba a životní zkušenost s Pánem.

Symptomy krize

Je dobré si všimnout, že je-li člověk v krizi, nebo nikoliv, o tom nerozhodují plně objektivní skutečnosti. Mnohdy druzí nevnímají situaci jednotlivce tak tragicky, a proto mu říkají: „Ale vždyť snad není tak zle!“ V tomto ohledu je podstatné subjektivní prožívání člověka, nebo-li jak on svůj stav a dění kolem vnímá a interpretuje.

Mohli bychom nastínit několik symptomů, které krizi signalizují. Jedním ►

Z textu Deuteronomia, páté knihy Mojžíšovy, na nás dýchne význam cesty pouští, jak ji prožíval izraelský národ – a která je také obrazem pro nás.

FOTOOHLÉDNUTÍ ZA POSLEDNÍMI ROČNÍKY KATOLICKÉ CHARISMATICKÉ KONFERENCE V BRNĚ

Také text o významu krizí na této a následujících stranách je výběrem z přednášek na jedné z konferencí.

Konference je pro malé i velké

Trvale probíhá registrace účastníků

Z haly výstaviště je kostel pro tisíce

Foto: 3xVit Kozba

Krize je jedním z velkých témat duchovního růstu.

Krize je naprosto nutnou fází přechodu z jedné úrovně zkušenosti ke druhé.

Prožít celý život v mladickém nadšení vůbec neznamena, že člověk kráčí správně, že jeho zkušenost s Bohem je autentická.

z nich je ochablost a postupná ztráta jakési vnitřní síly. Člověk přestává být stále nadšený pro Boží věci, pro službu, pro lásku, pro Církev – to vše začne vyžadovat nesmírnou námahu.

S tím souvisí také objevení vlastních omezení, ale i svých slabostí a chyb. Někdy člověk objeví sám sebe v tak novém světle, že to s ním úplně otrěse. A součástí velké životní krize může být zlomová situace, podobná zhroutilí. Souvisí s tím někdy přemáhající pocit bezmocnosti vůči zlu v jeho životě i kolem něho. Uvědomuje si, že v jeho životě je přítomno mnohem více přetvářky a zla, než si připouštěl. A to zlo pochází nejen z jeho vlastního hříchu. Pochází také z různých zranění, která způsobují určité stereotypy vnímání, uvažování, prožívání a jednání, které je tak nelehké změnit.

Uchovat si „pohled na Pána“

Člověk vidí zlo a prostřednost kolem sebe stále intenzivněji, časem má tendenci všechno natřít načerno a propadnout všeobjímajícímu životnímu pesimismu nebo skepsi. Někdy má pocit ztráty smyslu života a veškerého snažení a konání. Na dně toho všeho negativního a zmateného však zůstává jiskřička naděje, že přece jen i pro něj existuje východisko, světlejší horizont, k němuž jej Pán vede.

Je život bez krizí ideálem?

Je nutné zdůraznit, že krize je naprosto nutnou fází přechodu z jedné úrovně zkušenosti ke druhé. Prožít celý život v mladickém nadšení vůbec neznamena, že člověk kráčí správně, že jeho zkušenost s Bohem je autentická.

*P. Vojtěch Kodet, O.Carm.
(upraveno podle www.cho.cz,
titulky a perex reakce) ■*

Foto: Flickr, docovendchever (CC BY-NC 2.0)

Denní program začíná chvályami

... kterou můžete sledovat v přímém přenosu na TV Noe

Nechybí každodenní mše svatá...

Foto: Unsplash, Tadeusz Lakota

Nemít krizi není vždycky plus

Bohužel, i v některých našich společnostech se představuje život bez krize jako ideál křesťanského života.

Krize – cesta k očištění a proměně

V zahraničí jsem slyšel kázat jednoho biskupa svým kněžím těmito slovy: „Nikdy v životě jsem nezažil krizi. Od osmi let, kdy jsem poznal, že mám být knězem,

jsem vždycky žil nadšeně pro svého Pána. Od té doby mu vytrvale sloužím. Je mi dnes 75 let a nepoznal jsem krizi, protože se celý život modlím.“

Bylo mi z toho velice smutno. Dovolte mi říct, že takto postavené >

O děti se mezitím na dětské konferenci starají tzv. Pomeranče...

Foto: Švít Křeba

Přednášky mívají známé osobnosti z ČR i ze zahraničí (zde V. Kodet, K. Lachmanová, R. Luc, J. Scaldwell). Také text článku *Krize není katastrofa* na str. 52–54 byl pronesen na jedné z charismatických konferencí.

Foto: Unsplash, Rosie Fraser

*Je třeba, aby
v těžkých obdobích
byl někdo vedle
nás, aby nás
s účastí vyslechl
a dobře nám
poradil: duchovní
otec, přítel, někdo,
kdo je o pár
kroků dál.*

špatně, že je všechno zmařeno, že křesťanství nefunguje (nebo alespoň ne v jeho případě). Ale to není vůbec pravda. Samozřejmě je třeba, aby v těžkých obdobích byl někdo vedle nás, aby nás s účastí vyslechl a dobře nám poradil. Ale někdy stačí velmi málo, stačí duchovní otec, přítel, někdo, kdo je o pár kroků dál, aby řekl: „Ale neboj se, z toho vyjdeš. To je zcela normální. Tohle musel prožít každý z nás. A dělej to a ono, a hlavně nedělej tamto.“ A on se zklidní a mnohem snadněji vyhlíží a časem vidí vycházející slunce nad obzorem.

Ideálem není život bez jakékoliv krize!

Bohužel i v některých našich společnostech se představuje život bez krize jako ideál života křesťana. Společnosti, ve kterých se lidé jakoby navzájem hecují, aby byli stále a stále nadšení, a nepřipouštějí, že by se něco nemuselo podařit, že by je Pán Bůh nemohl vyslyšet a jednat podle jejich představ, protože „On nám dal přece

to je úplně „mimo“. Právě člověk, který se modlí a má autentickou zkušenost s Bohem, musí projít nejednou krizí. Není možná jiná cesta k očistění a k proměně nás samotných.

Krize a potřeba duchovního doprovázení

To nejhorší, co se může stát, když přijde první vážnější krize v životě člověka, je, že on začne mít pocit, že je tedy všechno

... a tak se rodiče mohou soustředit na přednášky nebo třeba na svátost smíření

Pro rodiny s těmi nejmenšími dětmi je upravena zadní část haly

Na dětské konferenci si děti užijí zpívání s kapelou, divadlo nebo hry...

Krize a zrání

Krize patří k procesu dozrívání a mají v našem životě své místo.

Nemít krizi tedy není vždycky plus. Nemít krizi znamená prostě nezrát. Tím ale netvrdíme, že mít jednu krizi za druhou znamená automaticky větší svatost. Některé krize si totiž vyrábíme a způsobujeme sami, a ty růst blokují. Je ale pravda, že člověk, který si nic neprotrpěl, nic nezaživil se svou slabostí, těžko dojde ke zralosti.

Krize tedy není něco, co musíme vytěsnit ze svého života nebo se tím rychle prohrabat a raději o tom nikde ani nemluvit! Krize patří

Nemít krizi znamená prostě nezrát.

do našeho života z víry tak, jako na cestu Izraelitů pouští patřily jak zázraky a hmatatelná Boží přítomnost, tak i ti jedovatí hadi a mnohé zkoušky a pokušení. A všechno pracovalo k tomu, aby děti Boží víc a víc poznávaly sebe sama, milosrdného Otce a rostly ve vztahu s Ním. V tom je totiž cíl a smysl našeho života.

*Kateřina Lachmanová
(upraveno podle www.cho.cz,
titulek a perex reakce) ■*

**Ale pozor:
některé krize
si vyrábíme
a způsobujeme
sami, a ty růst
blokují.**

svá zaslíbení a my víme, jak na to, a my se o to opřeme a On je vítěz a musí to být tak, jak se modlíme, a když to tak není, tak asi nemáme víru a musíme se modlit ještě víc a budeme mít ještě větší víru, a komu se nedaří být stále radostný, tak prostě víru nemá“...

Samozejmě, že ani těmto vedoucím společenství nebo komunit se nepodaří

způsobit, aby se těm, které mají na starosti, jakákoliv krize vyhnula! Pouze způsobí, že ti lidé budou krizi popírat, budou dělat, jako by nebyla. Když jim bude zle, budou se nutit jásat a usmívat se „ve víře“ – a výsledkem bude iluze křesťanství, která odpuzuje na první pohled. Lidé zdánlivě úspěšní, stále „nad věcí“ (protože v životě s Pánem to přece nemůže být jinak!), stále

s širokým úsměvem, a přitom neskonale otravní. A nemilosrdní! Kdo totiž nestojí nohama na zemi, nemůže ani pochopit druhého v jeho krizi nebo prostě v jeho lidské chudobě.

*P. Vojtěch Kodet, O.Carm.
(upraveno podle www.cho.cz,
titulky a perex reakce) ■*

Pátek je zaměřen na pokání a eucharistickou adoraci

... ale mají také vlastní bohoslužby a další užitečný duchovní program

Foto: NASA

Kolektivní krize

Uvažovali jsme o tom, že nemít krizi nemusí být vždy plus – viz přecházející texty. A pod stejnou perspektivou se zmíním o kolektivní krizi, kterou možná prožíváme ve společenství (nebo i v rodině jakožto nejmenším společenství), ve farnosti, v hnutí a možná také na úrovni církve národní nebo celosvětové.

Když není v pohodě „systém“ kolem nás

Můžeme být totiž jako jednotlivci v pohodě, ale pokud není v pohodě „systém“ kolem nás (rodina, církev, společenství, společnost), pokud je v krizi, tak se to na nás dříve nebo později projeví: budeme v krizi také. Ano, spousta lidí prožívá krizi ne proto, že by dělali něco špatně nebo že prožívají vlastní očistnou krizi ve vnitřní modlitbě, ale zaznamenávají otřesy krize prostředí, v němž žijí. A takováto „sekun-

dární“ krize může být někdy ve svých důsledcích závažnější a na zpracování těžší než krize individuální.

Jako při letu letadlem

Představte si například let letadlem. Je krásné počasí, let probíhá harmonicky, ale buď protože nesnášíte létání, anebo máte potíže se žlučníkem, udělá se vám špatně, čili prožíváte individuální krizi. Okamžitě přiběhnou nejméně dvě letušky a budou vás obskakovat, protože

Téměř po celou konferenci probíhá výstav Nejsvětější svátosti v improvizované eucharistické kapli

Foto: ZVít Kobza

Na charismatickou konferenci rádi zavítají také naši biskupové

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Informace o každoroční červencové charismatické konferenci v Brně (program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

je v zájmu firmy, aby dovezli lidi živé a ne polomrtvé. Tahle krize je svým způsobem nějak snazší tím, že okolí je v pohodě, jste středem pozornosti a péče ostatních (nebo alespoň některých) a je naděje, že z ní brzy vyjdete.

Teď si ale představte jinou situaci. Nastoupíte do letadla. Létáte docela rádi a máte žaludek jako kachna, takže žádné individuální problémy nehrozí. Letadlo se však z nějakého důvodu začne propadat a otřásat v turbulencích. Pokud se situace vyhročí, krize zasáhne celý systém kolem vás. Letušky vás třeba nezačnou obskakovat, ale samy propadnou panice, a natož nezkušený spolupasažér! Vy sami můžete mít docela silnou náuru, ale za chvíli vás ten chaos kolem nějak ovlivní. A nehorší je, že z letadla se dá těžko vystoupit...

Útěk často není řešení

To bylo jen přirovnání. Pravdou ale je, že jsme „součástí systému“ v mnoha ohledech a není vždycky možné se odpojit, aby si člověk zachoval klid: „Tady je to samá krize, změním práci.“ „Já změním rodinu; odejdu z řeholního společenství.“ Někdy to jde a někdy to nejde, a hlavně, někdy by to byla pouhá zbabělost, sobectví, krok zpátky.

Chci ale hlavně zdůraznit, že kolektivní krize může být závažnější a může na nás mít větší dopad než krize osobní. Mnozí mezi námi velice trpí tím, co se děje kolem. Trpí lidskou malostí a závistí, která se bohužel církvi nevyhýbá, víme to dobře. Trpí neshodami, napětím, „pakárnou“, kterou si mnohdy vzájemně děláme i ve jménu Božím..., lidskou omezeností, která vytváří překážky tam, kde nejsou.

Těžké, ale nadějně...

U kolektivní krize ale rovněž platí principy, o kterých jsme mluvili i při krizi jednotlivců. Krize je nebezpečná a těžká situace, která nás rozrušuje, nenechá nás na pokoji, ale má v sobě příslib věcí nových. V každém případě příslib změn, které mohou být sice k horšímu, ale také k lepšímu, k natolik lepšímu, že to tak dobré ještě nebylo.

Ani zde není krize pánem

A budou-li k horšímu či k lepšímu, záleží hodně na nás, protože krize není naším pánem, ani ta kolektivní ne. Ona neurčuje věci. Pánem zůstává v každé situaci Hospodin – a spolurozhodčím člověk sám. Hospodin měl poslední slovo nad tím, jak to dopadlo s Izraelity na poušti (viz

úvod tohoto cyklu textů o krizích a jejich významu na str. 52), On jej má i v životě každého jednotlivce nebo církve v České republice. Myslím, že čeká na lidi, kteří mu budou věřit, kteří mu řeknou: Naším pánem nejsou statistiky, my se nenecháme fascinovat tím, co čteme v novinách! Nebudeme to popírat, ale nad tím vším je přece Hospodin a Jeho milost a my s Ním hodláme vážně počítat.

Kateřina Lachmanová
(upraveno podle www.cho.cz,
titulky a perex reakce) ■

Zdroj pro celou sérii:

<http://www.cho.cz/clanky/Nemit-krizi-neni-vzdycky-plus.html>

*Záleží hodně
na nás, protože
krize není naším
pánem, ani ta
kolektivní ne.*

Foto: Designed by yanalya / Freepik

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Žít podle křesťanských ideálů je i dnes moderní

Foto: Flickr, verleorg (CC BY-SA 2.0)

Foto: Flickr, ITU Pictures (CC BY 2.0)

Společenství čistých srdcí má v naší zemi nyní už víc než 1600 členů. Mladí lidé ve věku 15 až 35 let, kteří tam vstupují, dělají rozhodnutí, že se budou snažit růst k ideálu čistého srdce. Netvrdí, že už čisté srdce mají, ale že budou usilovat o to, k němu směřovat. Stává se to celoživotním každodenním programem: **pracovat na osobním růstu k ideálu čistého srdce.**

Sex patří do manželství

Směřovat k ideálu čistého srdce – to se realizuje v různých oblastech. První, co jistě mnohé napadne, je žít čistě v sexuální oblasti. Ano, i toto zde má své místo – i když se zdaleka nejedná o jedinou oblast, na kterou je třeba se zaměřit. Ale začněme právě zde. Sex, tento krásný a velký dar, patří jen a pouze do manželství. Nejde tu jenom o to, nevyspat se s někým před svatbou, ale je třeba to pojmut mnohem šířeji. Vše začíná v myšlenkách – už v nich je třeba si

dělat stále pořádek, dát si hranice a snažit se nepřipouštět si myšlenky nečisté. Na tomto místě chci podotknout, že to se týká úplně všech a nejen těch, kteří patří do Společenství čistých srdcí (SČS). Čistý pohled na druhého, čisté představy, touhy a pak slova, a samozřejmě i skutky, to by přece mělo patřit k životu každého věřícího. Víme však, že dnes je realita často jiná.

Najdou se dokonce ti, kteří se hlásí k víře a třeba i navenek plní kdejaké náboženské úkony, ba někdy zastávají i důležitá místa ve farnosti (např. vedoucí schóly, ministrantů...), a přitom jim to nebrání v tom, že s někým udržují nečistý poměr nebo zveřejňují na internetu nemravná videa apod. Když to shrnu, žijí tak, že dodržují sice skoro všechna přikázání Desatera, až na to šesté, případně deváté.

Ale Desatero máme brát vážně, a to jako celek, bez vynechávek. Možná, že právě to byl jeden z důvodů, proč v naší zemi v roce 2005 vzniklo SČS. Jsou zde totiž mladí lidé, kteří stáli a stojí o to, aby se vzalo vážně i to šesté a deváté přikázání Desatera, protože vědí, že Bůh tato přikázání dal k našemu dobru a ne proto, aby nás o něco ochudil. Naopak, ve skutečnosti se ochuzuje ten, kdo takto nežije.

Ten, kdo chce opravdu směřovat k ideálu čistého srdce, nepodcení ani pravidelnou modlitbu a úsilí o trvalé upevňování ve ctnostech.

I vztahy mohou být nesený čistou láskou

Další oblastí, která s mravní čistotou souvisí, jsou vztahy. A právě do nich se má také promítat snaha o růst k čistému srdci. Znamená to zacházet s tím druhým férově. Nehrát s ním jen nějakou hru na zkoušku, nemanipulovat, ale do všech vztahů vnášet pravdivý postoj – postoj úcty a zodpovědnosti. Vztah prožívaný v duchu čisté lásky neznevobodňuje druhého, ale dává mu ▶

prostor, aby mohl růst a svobodně se rozhodovat. Zvlášť mladí lidé dnes touží po prožití krásného vztahu, ale ten musí vycházet právě z čistého zacházení s tím druhým – vidět v něm někoho, koho mi svěřuje Bůh, aby díky tomu, že jsme se potkali, mohl růst a ne dělat kroky zpět, anebo dokonce do hříchu.

Udržovat srdce bez hříchu

K úsilí o čisté srdce patří samozřejmě snaha žít trvale v milosti posvěcující. Milost posvěcující a těžký hřích nemohou být v jednom srdci zároveň. Ti, kdo usilují o čisté srdce, jsou také hříšníci, ale nesmiřují se s tím, že by se hřích měl

trvaleji usídlit v jejich životě – a to být i „jen“ hřích lehký. Proto je samozřejmostí pravidelně přicházet ke svaté zpovědi a intenzivně se snažit žít tak, aby stále bylo možné přistupovat, a to co nejčastěji, ke svatému přijímání. Vždyť zde je obrovská duchovní posila. Ten, kdo chce opravdu směřovat k ideálu čistého srdce, nepodcení ani pravidelnou modlitbu a úsilí o trvalé upevňování ve ctnostech. K tomu může být velkou pomocí i pravidelné setkání s duchovním vůdcem, který může být zároveň i zpovědníkem. K čistému srdci člověk nedozraje samovolně – klasik říká: Nedělejme nic a nebude nic! Zde je třeba vyvinout kaž-

dodenní úsilí a spolupracovat s milostí Boží, která se nám k tomu nabízí. A to je právě normální – tak by měl žít a dorůstat každý křesťan! A právě proto, že se v dnešní době může zdát, že čistota srdce už je cosi, co se ani žít nedá, a že to nikdo nebere vážně, právě proto je dobře, že jsou tu mladí, kteří takto žít chtějí a veřejně se k tomu i hlásí. Je to povzbuzení jak pro ně samotné, protože vidí, že takových „bláznů“ je víc a že v tom nejsou osamoceni, ale je to přínosné třeba i pro ty, kdo takto nežijí, aby se jim to stalo tichou výčitkou, a třeba i povzbuzením, aby se alespoň trochu snažili nastavit svůj život tak, jak se patří.

Foto: Designed by Freepik

Ti, kdo usilují o čisté srdce, jsou také hříšníci, ale nesmiřují se s tím, že by se hřích měl trvaleji usídlit v jejich životě. Proto je samozřejmostí pravidelně přicházet ke svaté zpovědi.

Společenství spojuje mnohé

Pohnutky, proč mladí do SČS vstupují, jsou různé. Někteří takto chtějí žít a žili by tak, i kdyby SČS neexistovalo, ale jsou rádi, že se k tomuto ideálu mohou přihlásit, nalézt další stejně smýšlející a zároveň dát i dobrý příklad. Jsou zde také ti, kteří vědí, že na ně přicházejí různá pokušení a členství v SČS jim dává pomoc a sílu, aby to nevzdávali, ale bojovali a s pomocí Boží vítězili. A jsou zde i ti, kteří už mnohé pokazili, ale chtějí začít nově a lépe a právě členství v SČS je pro ně příležitost, aby změna k lepšímu mohla být trvalá.

Členové Společenství čistých srdcí se denně modlí modlitbu Pod ochranu tvou – za sebe i za ostatní členy SČS. Když se to modlí takové množství mladých, to už je poznat. Při vstupu do SČS každý dostává stříbrný prstýnek, který připomíná toto rozhodnutí. Ryzí kov také naznačuje, že podobně jako stříbro prstýnku má být ryzí i snaha o čisté srdce.

Připojit se můžeš i ty

Pokud chce někdo vstoupit do SČS, může si na webu www.spolcs.cz najít kontakt na toho, kdo má jeho oblast na starosti, a spojit se s ním. A pak už se snadno domluví na přípravě a na termínu a místě vstupu.

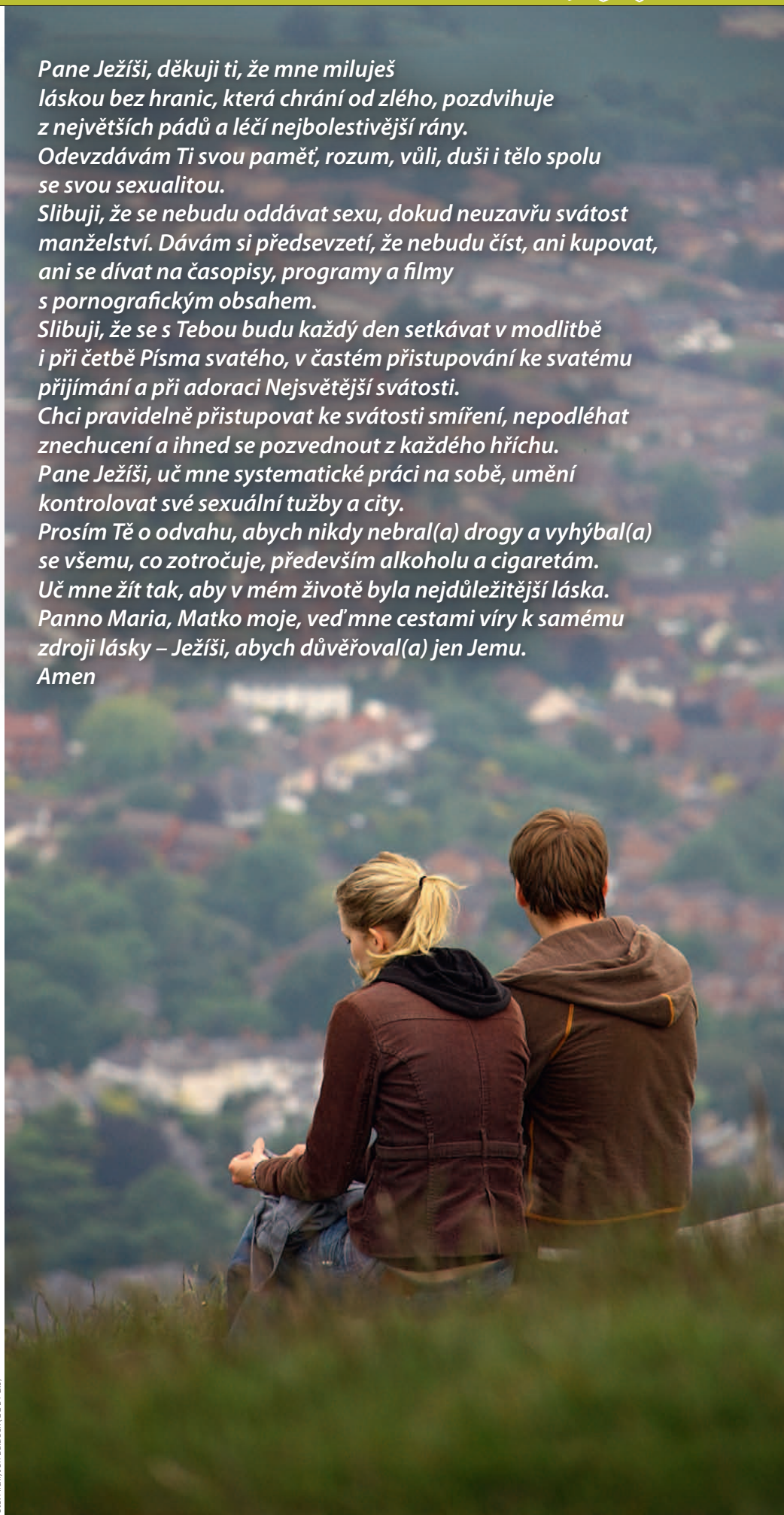
I v jiných zemích jsou podobná hnutí, v nichž mladí lidé dávají najevo, že je moderní nejt s davem, který se stává otrokem sobectví a konzumismu, a že je možné plout proti proudu – přesně podle křesťanských ideálů, které jsou moderní i dnes. Podpořme tyto mladé lidi svou modlitbou a i my všichni pracujme na tom, abychom rostli k ideálu čistého srdce.

P. Marek Dunda ■

**K čistému srdci
člověk nedozraje
samovolně: zde
je třeba vyvinout
každodenní úsilí
a spolupracovat
s milostí Boží,
která se nám
k tomu nabízí.**

Foto: Flickr, Jon Baldock (CC BY 2.0)

*Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ
láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje
z největších pádů a léčí nejbolestivější rány.
Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu
se svou sexualitou.
Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost
manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat,
ani se dívat na časopisy, programy a filmy
s pornografickým obsahem.
Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě
i při četbě Písma svatého, v častém přístupu k svatému
přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti.
Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat
znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.
Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění
kontrolovat své sexuální tužby a city.
Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a)
se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám.
Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.
Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému
zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.
Amen*

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Jitka Krausová: *Manželství – cesta ke svatosti* (Svatí manželé 20. století)

Znáte svatého manžela, manželku, svaté rodiče...? A znáte takové z naší doby, s našimi starostmi? Ano, existují. V knize se představuje 110 svatých manželů a kandidátů svatořečení s datem úmrtí od roku 1950 až do současnosti. Jsou z celého světa – od rolníků až po světové vědce. Při četbě poznáte, že obtíže zažívali všichni manželé – život není nikdy bez kříže. A v některých manželstvích byl křížem jeden z manželů tomu druhému... (3. vydání – tentokrát v A.M.I.M.S., 320 stran, příspěvek na tisk jen 40 Kč, možno objednat pomocí kuponu na str. 21 nebo na www.amims.net a www.fatym.com – zde je také zdarma ke stažení e-kniha ve formátu PDF)

Jitka Krausová: *Manželství – cesta ke svatosti II.* (Svatí manželé 1800–1950)

Pokračování předešlé knihy, ale „po způsobu raka“, časově směrem dozadu. Zahrnuje období od roku 1800 do roku 1950, celkem 44 medailonů. Tak jako první kniha nabízí vždy i otázky k zamyšlení. (132 stran, 95 Kč, pozor: tuto druhou knihu zasílá Centrum pro rodinný život Olomouc, rodinnyzivot@arcibol.cz, telefon: 587 405 253, mobil: 720 110 750)

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se